

Hồi 5

Chứng Tích Định Nghiệp

Dồng Tiểu nằm duỗi dài trên thảm cỏ xanh mượt, gác tay lên trán ngấm nhìn bầu trời xanh thẳm với những tảng mây bông bồng bềnh trôi trên cao.

Những tảng mây, Đồng Tiểu tưởng tượng ra đủ những hình nhân trong tâm trí mình.

Lão Đồng với khinh thuật siêu phàm đã lướt đến ngay trên đầu Đồng Tiểu nhưng y vẫn không nhận ra sự xuất hiện của lão mà ngâm nga hát:

*"Hữu sở tư, nãi tai hại hải nam Hà dụng ván vi quân
Song châu đại mạo trâm, dụng ngọc thiêu liêu chi
Vãn quan hữu tha tâm lạp tạp thôi thiêu chi
Thôi thiêu chi, đương phong đương kỳ khôi
Tùng kim dĩ vãng, vật phục tương tư. Tương tư dữ quân tuyệt."*

Nghĩa:

*"Người yêu tôi, ở lại phía nam biển lớn lớn, cần chi hỏi tặng gì cho chàng.
Em sẽ tặng cây trâm đôi môi, có hai hạt châu
Và dùng râu ngọc mạ bá buột nó
Nhưng khi nghe tin chàng hai lòng, em đã bẽ gãy và đốt bỏ
Rồi tung mớ tro cho bay theo gió
Từ nay trở đi không còn nhớ nhau
Chuyện nhớ nhau xem như đứt khoát với chàng."*

Lão Đồng vuốt râu càu nhàu nói:

- Tiểu tử, người ca cái con khỉ gì thế... Người đã yêu rồi sao?

Đồng Tiểu vội vã ngồi lên. Y giả lả cười rồi đưa tay chỉ lên những tảng mây trôi:

- Thúc phụ... con thấy...

Đồng Chư nhìn theo tay Đồng Tiểu:

- Người thấy gì trên những đám mây đó?

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Tại thúc phụ không thấy thôi chứ, người thông minh tuyệt thế như con mới thấy...

Thúc phụ nhìn kỹ đi...

Lão Đồng nhìn theo tay của Đồng Tiểu:

- Ta có thấy gì đâu.

- Nó tan mất rồi.

Lão Đồng nhìn sững Đồng Tiểu hỏi:

- Người nói cái gì tan?

- Một đôi uyên ương vừa mới chia lìa.

Lão Đồng nheo mày:

- Người có điên không vậy? Người thấy cái gì trên trời mà như kẻ thất thần, thất sắc vậy. Cái gì là đôi uyên ương?

Đồng Tiếu cười giả lả:

- Thì khi nãy có một tảng mây tụ hình giống như một đôi trai gái yêu nhau, nhưng phải chia tay nhau đấy mà. Bây giờ thì nó lại ra hình thù khác.

Lão Đồng vuốt râu nhìn Đồng Tiếu, lắc đầu nói:

- Người cùng mọi người trốn đến quỷ cốc này chỉ nhằm để nằm ỳ ra thả hồn theo những tảng mây mà mơ mà mộng, mà ca mà hát sao?

Đồng Tiếu nhăn mặt:

- Thì con đang suy nghĩ đó mà.

Lão Đồng hừ nhạt:

- Suy nghĩ? Thế còn bí kíp tục hóa cốt mà ta trao cho người luyện thì người có suy nghĩ không?

Đồng Tiếu gãi đầu:

- Con suy nghĩ rất nhiều về tuyệt hảo công phu của thúc phụ...

- Thế người đã luyện tới đâu rồi?

- Đúng ra thì con có thể luyện thành tuyệt hảo công phu của thúc phụ... Nhưng...

Nhưng Lão Đồng gắt giọng nói:

- Vì những đám mây kia chứ gì?

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Không, không... vì còn phải suy nghĩ nên chưa luyện thành đó thôi.

- Người nói gì? Vì người suy nghĩ nên chưa luyện thành công phu Tục hóa cốt.

Đồng Tiếu ôm quyền nói:

- Đúng như thúc phụ nói ạ.

Lão Đồng lầu bầu nói:

- Tục hóa cốt có gì để người suy nghĩ.

Đồng Tiếu ve cằm, nheo mày nói:

- Khi luyện Tục hóa cốt của thúc phụ con mới phát hiện ra công phu của thúc phụ cao minh khó có công phu nào sánh bằng, nên con phải suy nghĩ. Càng suy nghĩ con càng nhiệm ra tuyệt hảo công phu Tục hóa cốt của thúc phụ ảo diệu phi thường, mệnh mông như biển đông, mà người luyện công chẳng khác nào đi trong biển cả mệnh mông, không biết bến bờ nào sẽ đến... Nếu không khéo kẻ hành giả sớm bị chết hụt trong biển cả mệnh mông ảo diệu đó.

Lão Đồng cướp lời Đồng Tiếu:

- Rồi sao nữa. Phải chăng chính vì sợ chết chìm trong biển cả mệnh mông của Tục hóa cốt mà người không dám luyện.

Đồng Tiếu ôm quyền xá:

- Thúc phụ dạy rất đúng. Chỉ còn sợ bơi trong biển cả mênh mông Tục hóa cốt rất dễ bị chết chìm nên con tạm thời gác lại không luyện mà chỉ suy nghĩ về tuyệt quả công phu của thúc phụ thôi.

Lão Đồng lườm Đồng Tiếu:

- Tiểu tử, ngươi còn gì để nói không?

Đồng Tiếu giả lả cười:

- Con chỉ hiểu như thế thôi à.

Lão Đồng trừng mắt nhìn Đồng Tiếu:

- Tiểu tử nghe ta nói đây, ngươi có tin ta sẽ cắt lưỡi ngươi không? Cái lưỡi giả hoạt nói gì cũng được. Muốn nói là nói, ngươi tưởng ta không biết cố tật làm biếng của ngươi à? Ngươi không chịu luyện công phu nên bày vẽ ra biển đông biển tây, để rồi ngươi chết chìm. Ngươi tâng bốc ta để không luyện võ công chứ gì?

Đồng Tiếu nhăn mặt, ngập ngừng nói:

- Thúc phụ, xin đừng hiểu lầm con. Con nói thật đó, con càng nghiên cứu càng thấy mình lạc vào dòng.

Lão Đồng quát lớn:

- Thôi, tiểu tử đừng nói càn nữa. Ta không muốn nghe ngươi nói đâu. Ngươi đã thấy rồi đó, gã Dương Thiệu Ân kia cũng chỉ hơn ngươi có một vài tuổi thôi nhưng võ công của y lại xuất quỷ nhập thần, kinh thiên động địa. Chỉ một mình gã đuổi các vị đại thúc nhị thúc và cô cô, từng người ra khỏi Dị Nhân cốc Mai Hoa Thung, phải lánh nạn đến quỷ cốc Hắc Mộc Nhai này. Ngươi có được một phần của gã không? Hay ngươi chỉ biết nằm dài ra bãi cỏ thả hồn theo những đám mây.

Đồng Tiếu nhăn mặt:

- Thúc phụ, có võ công rồi thì được gì ạ?

Lão Đồng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Có võ công thì được gì à? Trong khi Dương Thiệu Ân ngang dọc giang hồ hành xử bằng hữu và các vị thúc thúc của ngươi bắt làm nô nhân. Còn ngươi thì cứ thả hồn dưng dưng theo những đám mây. Ngươi có đáng là niềm hy vọng của mọi người không?

Đồng Tiếu cúi đầu nhìn xuống.

Chàng lí nhí nói:

- Con đâu có muốn tranh đoạt với người ta.

Lão Đồng thở dài rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi nghe cho rõ đây. Cho dù ngươi không muốn tranh đoạt với Dương Thiệu Ân, nhưng ít ra ngươi cũng phải lo đến chư vị thúc thúc của ngươi có nỗi lo như thế nào. Chẳng lẽ ngươi muốn tất cả chư thúc thúc lẫn bản thân ngươi đều trở thành nô nhân cho giới Bạch đạo sao? Ngươi thích làm nô nhân lắm à?

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Thúc phụ, tất nhiên con không muốn làm nô nhân rồi.

- Không muốn làm nô nhân sao người lại bàng quan như vậy. Trao cho người bí kíp Tục hóa cốt, người nằm phơi ra thảm cỏ, ngắm nhìn những tảng mây bông bành trôi trên trời, ngâm nga hát. Chừng nào người mới luyện thành bí kíp Tục hóa cốt của ta chứ?

Đồng Tiểu xụ mặt, gượng nói:

- Trước sau gì con cũng luyện thành.

Đồng Chư hừ nhạt nói:

- Trước sau gì cũng luyện thành. Thế người không muốn biết lai lịch và thân phận của người, cũng như tung tích của cha mẹ người à?

Đồng Tiểu nghe lão Đồng nói điều này liền phẫn khích hẳn lên, vồn vã hỏi:

- Thúc phụ, tất nhiên con muốn biết lai lịch và tung tích của song thân chứ... Nếu con không muốn biết thì hóa ra mình chẳng có cội có nguồn sao?

- Muốn biết mà người lại chảnh mǎng như vậy. Sao người không tự hỏi vì lý do gì mà ta không thố lộ thân phận của người cho người biết. Không nói đến song thân người suốt bao năm qua.

Đồng Tiểu nhìn Đồng Chư, chàng cúi mặt nhìn xuống, nhỏ giọng nói:

- Con có lỗi... Nhất định con sẽ luyện thành võ công của thúc phụ.

Lão Đồng thở hắt ra rồi nói:

- Tiểu tử, ta đã hội kiến với Khấu đại thúc của người rồi. Ta sẽ nói rõ lai lịch và thân phận của người.

Đồng Tiểu phẫn khích hẳn lên, rồi không kiềm chế được ôm chầm lão Đồng:

- Thúc phụ, thúc phụ nói thật chứ? Thúc phụ sẽ nói cho con biết thân phận và lai lịch của con?

Lão Đồng gật đầu:

- Ta sẽ nói.

Đồng Tiểu ôm xiết bờ vai của lão Đồng. Lão quát lớn:

- Tiểu tử, người làm cái trò gì thế?

- Con thương thúc phụ quá à...

Lão Đồng gỡ tay Đồng Tiểu ra, và nhìn y nói:

- Tiểu tử, người đừng quá phẫn khích như thế. Chưa hẳn người biết được thân phận và lai lịch của người rồi là điều đại hạnh đâu.

- Con biết, nhưng dù sao thì con cũng có gốc, có nguồn chứ không phải một kẻ từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên.

Lão Đồng hừ nhạt rồi nói:

- Đi theo ta.

Lão Đồng đưa Đồng Tiểu đi về gian thảo xá. Trong đó Khấu Đại Nhâm đã ngồi chờ sẵn. Lão Đồng bước đến bên, nói nhỏ vào tai lão Khấu.

Nhìn Lão Đồng, Đồng Tiểu nghĩ thầm:

"Chẳng biết Đồng thúc phụ còn giữ trò gì nữa đây?"

Sau khi hội ý với Khấu Đại Nhâm rồi, lão Đổng mới nhìn lại Đổng Tiếu:

- Tiểu tử, hôm nay chính Khấu đại thúc sẽ nói rõ thân phận của ngươi cho người biết, nhưng trước khi ta nói, ngươi phải thực hiện hai việc.

Đổng Tiếu quỳ sụp xuống, rồi nói:

- Khấu đại thúc, Đổng thúc phụ, con sẵn sàng làm tất cả mọi việc mà thúc phụ và đại thúc chỉ giáo. Chỉ mong đại thúc cho con biết lai lịch và thân phận của con.

Khấu Đại Nhâm nhìn Đổng Tiếu:

- Đổng hiền đệ, chúng ta không biết hôm nay sống, nhưng ngày mai có còn sống hay không, hay lại trở thành nô nhân của giới Bạch đạo, nên quyết định nói rõ tất cả cho người biết sự thật về ngươi. Nhưng trước khi nói ra điều đó, ngươi phải làm hai việc. Thứ nhất ngươi phải luyện thành...

Khấu Đại Nham nhìn sang lão Đổng.

Lão Đổng trang trọng nói:

- Ngươi phải luyện thành Tục Hóa cốt của ta.

Đổng Tiếu nhìn lên lão Đổng:

- Con hứa sẽ luyện thành.

Lão Đổng khoát tay:

- Không phải hứa mà phải luyện thành.

- Vâng, con sẽ luyện thành Tục hóa cốt của thúc phụ.

Lão Đổng hỏi:

- Điều thứ hai ngươi phải luyện thành Tuyệt kỹ khinh công Vạn Thể Di Bộ của Khấu đại thúc.

Đổng Tiếu gật đầu, háo hức nói:

- Chỉ cần Đổng thúc phụ và Khấu đại thúc chỉ giáo, con sẽ tụ thành ngay.

Lão Đổng cau mày:

- Ta nói nghiêm túc chứ không phải dùng lời xảo ngôn, đa ngôn như ngươi đâu. Bao nhiêu lâu nay chỉ mỗi một tuyệt công Tục hóa cốt, ngươi cũng không tụ thành. Nay luyện một lúc hai tuyệt đỉnh công phu của ta và Khấu đại thúc... biết bao giờ ngươi mới tụ thành chứ. Nếu như ngươi không tụ thành thì đừng bao giờ nói đến chuyện Khấu đại thúc sẽ thối lộ lai lịch của ngươi.

Đổng Tiếu sụp lạy lão Đổng và lão Khấu rồi khẩn thiết nói:

- Khấu đại thúc, Đổng thúc phụ, con hứa chỉ trong một ngày sẽ luyện thành hai tuyệt công đó.

Lão Đổng gắt giọng nói:

- Trong một ngày ngươi sẽ luyện thành ư?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Con hứa mà.

- Tiểu tử có định dùng xảo ngôn để che mắt ta và Khấu đại thúc của ngươi không vậy?

Đồng Tiểu chỉ vào ngực mình:

- Lần này, con nói bằng tâm của mình, bằng tất cả sự thành bại đối với Đồng thúc phục và Khấu đại thúc. Nam tử hán đại trượng phu xuất ngôn cửu đỉnh. Nếu con nuốt lời...

Khấu Đại Nham khoát tay:

- Hiền đệ, ta không cần con thề độc mà muốn con thực hiện tất cả lời nói đó bằng nhuệ khí của mình, bằng tất cả nghị lực và tinh thần của con.

Đồng Tiểu đứng lên:

- Con hứa.

Lão Đồng lừ mắt:

- Lần này thì người không được lừa gạt ta và Khấu đại thúc người đó.

- Con đã quyết định thì sẽ làm được. Thúc phụ và Khấu đại thúc hãy tin con.

Khấu Đại Nham nhìn Đồng Tiểu nói:

- Ta tin lời hiền đệ.

Hai người bắt đầu truyền thụ những công phu đặc ý nhất của mình cho Đồng Tiểu. Lần này thì ngay cả lão Đồng cũng không ngờ Đồng Tiểu lại chí tâm rèn luyện võ công như vậy.

Cả Khấu Đại Nham lại càng bất ngờ hơn khi nhận ra Đồng Tiểu tăng tiến gần như ngoài sức tưởng tượng của lão. Chỉ trong một ngày tiếp thụ hai môn công phu Tục Hóa Cốt và Vạn Tướng Di Bộ, nhưng khi bước qua ngày thứ hai, khi ánh bình minh vừa ló dạng thì Đồng Tiểu đã có thể thi triển được cả hai môn công phu đó. Mặc dù chưa thể nói chàng thi triển Vạn Tướng Di Bộ và Tục Hóa Cốt được như Khấu Đại Nham và Đồng Chư, nhưng sự thành tựu của Đồng Tiểu có thể nói là một kỳ tích khiến cho hai người phải vô cùng ngạc nhiên, nếu không muốn nói là sửng sờ.

Đồng Tiểu thi triển Vạn Tướng Di Bộ vùn vụt lướt qua một khu bãi tre dày đặc mà khi quay lại trên trang phục của chàng chỉ bị có hai vết sứt, điều đó khiến Khấu Đại Nham buột miệng nói:

- Hiền đệ, hôm nay đại thúc mới tin con là đóa kỳ hoa của giới võ lâm Hắc đạo.

Đồng Tiểu vừa thở vừa ôm quyền nói:

- Đa tạ Khấu đại thúc đã khen ngợi.

Lão Đồng nói:

- Đến lượt ta muốn thấy người thi triển Tục Hóa Cốt.

Lão nói rồi chỉ vào khóm tre bít rịt, chỉ có duy nhất một cái lỗ nhỏ bằng một chậu hoa:

- Hãy chui qua chỗ đó đi.

Đồng Tiểu nhìn chiếc lỗ, rồi vận công, thể pháp của chàng như mềm hẳn ra. Chàng chui qua cái lỗ chỉ to hơn một gang tay mà chẳng khó khăn gì.

Nhìn Đồng Tiểu thi triển Tục Hóa Cốt những tưởng đâu chàng chẳng có xương cốt gì.

Lão Đồng reo lên:

- Có thể chứ, sao hôm nay người có thể giỏi như vậy. Người giỏi hơn ta tưởng, tiểu tử quả là kỳ tài... kỳ tài...

Đồng Tiểu quay trở lại. Mồ hôi trên mặt chàng còn đang nhễ nhại bởi vận dụng quá nhiều nội lực để thi triển hai tuyệt công của lão Đồng và lão Khấu.

Ôm quyền xá lão Đồng và lão Khấu, Đồng Tiểu nói:

- Khấu đại thúc, Đồng thúc phụ, con đã làm tròn lời nói của mình... giờ con muốn biết thân phận và lai lịch của mình.

Lão Đồng vuốt râu.

Đồng Tiểu nhìn lão Đồng miễn cưỡng nói:

- Thúc phụ, là thúc phụ đã hứa với con là... Con nghĩ lần này thúc phụ sẽ không giấu lai lịch của con nữa.

Lão Đồng chau mày hất mặt nói:

- Hê... Đồng Tiểu này... Ta hỏi sao hôm nay người giỏi như vậy chứ?

Đồng Tiểu gượng cười, dùng tay áo quạt mồ hôi ướt đầm mặt rồi nói:

- Dạ, vì con muốn thúc phụ và đại thúc vui vẻ. Đại thúc và thúc phụ vui vẻ sẽ cho con biết lai lịch của con, và song thân con hiện đang ở đâu?

Nhìn sang lão Đồng, rồi mới quay lại đối nhãn với Đồng Tiểu, Khấu Đại Nham từ tốn nói:

- Hiền đệ, con muốn biết lắm à?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Khấu đại thúc, bấy lâu nay con luôn nghĩ đến điều đó. Cũng như hôm nay bằng tất cả ý chí và nghị lực của mình, con đã vượt qua hai thử thách mà trong tâm con không bao giờ nghĩ tới chỉ nhằm một mục đích duy nhất là muốn biết song thân là ai. Họ đang ở đâu?

Khấu Đại Nham buông tiếng thở dài:

- Hiền đệ theo ta.

Khấu Đại Nham dẫn Đồng Tiểu quay lại gian nhà tranh. Lão chỉ chiếc đôn rồi nói:

- Con hãy ngồi xuống đây.

Đồng Tiểu lưỡng lự ngồi xuống.

Nhìn Đồng Tiểu, Khấu Đại Nham vuốt râu, đôi mắt lồi của lão gần như không chớp, chỉ chăm chăm rọi vào Đồng Tiểu. Một hồi lâu, lão thở ra rồi nói:

- Thời gian qua mau quá, cuối cùng rồi con cũng trưởng thành. Con đã trưởng thành nên cái điều con cần biết phải được biết. Ta không thể giấu được con nữa, nhưng con phải hứa với ta rằng, dù biết được sự thật này thì con cũng phải luôn lượng sức mình trước khi quyết định hành động làm bất cứ việc gì.

- Khấu đại thúc, con hứa.

Khấu Đại Nham mỉm cười, nhìn Đồng Tiểu. Từ trước đến nay, lần đầu tiên Đồng Tiểu mới thấy được nụ cười trên môi Khấu Đại Nham. Vốn bình nhật hàng ngày, chàng không bao giờ thấy lão cười, cho dù đó là một nụ cười mỉm. Chính vì thiếu hẳn nụ cười nên mặt lão cứ trở ra và càng lạnh băng hơn với đôi mắt thồi lồi.

Khấu Đại Nham tăng hắng như thể lấy giọng rồi nói:

- Đồng hiền diệt, trong võ lâm giang hồ trước đây chia làm hai đạo, Hắc đạo và Bạch đạo. Người thuộc Hắc đạo bị liệt vào những bá nhân gian ác thấp hèn. Còn Bạch đạo là những chính nhân quân tử. Cớ sự phân chia đó bởi vì Hắc đạo có những môn võ công tàn độc, còn Bạch đạo thì tự cho võ công của họ là chính.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Khẩu đại thúc, con lại nghĩ khác.

Khẩu Đại Nham nhìn Đồng Tiểu nói:

- Con nghĩ thế nào?

- Con nghĩ chẳng có Hắc đạo hay Bạch đạo gì cả, cũng chẳng có thứ võ công nào là võ công Hắc đạo hay võ công Bạch đạo. Mỗi một võ công có đặc thù và uy lực riêng của nó. Nhưng môn v nào cũng chỉ để bảo vệ mình, để hành hiệp cứu người. Và bất cứ môn võ công nào cũng có thể giết người.

Khẩu Đại Nham gật đầu:

- Đó cũng là ý nghĩ của cha mẹ con. Nhưng giới võ lâm thì đâu có nghĩ vậy. Họ phân chia một cách hồ đồ. Thế mới có Hắc đạo và Bạch đạo.

Lão Khấu vuốt râu và nói tiếp:

- Lúc cha mẹ con sinh thời, Bạch đạo và Hắc đạo đều có thực lực ngang nhau. Bên Hắc đạo thì có Môn chủ Hắc đạo Thiên Diện Ma Tôn Hà Chuẩn. Và chính Thiên Diện Ma Tôn là ngoại tổ của con.

Đồng Tiểu tròn mắt hỏi:

- Ngoại tổ của con là Hắc đạo Thiên Diện Ma Tôn?

Khẩu Đại Nham gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Vậy còn bên Bạch đạo là ai?

- Bạch đạo có Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ.

Vuốt râu, Khẩu Đại Nham từ tốn nói tiếp:

- Môn chủ Thiên Diện Ma Tôn Hà Chuẩn và Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ đều là những anh hùng cái thế, võ công hai người đạt đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh do đó được giới võ lâm suy tôn một người là Minh chủ Hắc đạo, còn người kia là Minh chủ Bạch đạo, nhưng tự biết họ cân tài, cân sức với nhau nên không hề chạm trán với nhau.

Đồng Tiểu xoa tay:

- Khẩu đại thúc, thế thì tốt quá.

- Nếu cứ như thế thì võ lâm luôn bình lặng. Hắc đạo một đường, Bạch đạo một đường, chẳng ai đụng đến ai. Nhưng rồi một ngày kia, môn chủ Hắc đạo Thiên Diện Ma Tôn và Thiên Can Thần Chỉ bất ngờ hẹn quyết đấu với nhau. Nguyên cớ vì sao thì không một người nào biết.

Đồng Tiểu cau mày:

- Cả võ lâm Hắc đạo và Bạch đạo mà không ai biết nguyên cớ ư?

- Chuyện can qua này thuộc về những tiền nhân, những người như ta làm sao xen vào được. Lúc bấy giờ ta cũng chẳng có chức phận gì trong Hắc đạo cả.

Khấu Đại Nham buông tiếng thở ra:

- Phận ai nấy giữ mà.

Đồng Tiểu nói:

- Vậy ngoại tổ Thiên Diện Ma Tôn và Thiên Can Thần Chỉ, ai thắng ai?

- Cho đến bây giờ cũng không ai biết người nào thắng, bởi cuộc phó hội hai người hoàn toàn giữ bí mật. Không một người nào biết được và ai thắng thì cũng chẳng ai biết. Nhưng cuộc hội kiến giữa môn chủ và Thiên Can Thần Chỉ trở thành một bí mật trong chốn võ lâm giang hồ, chẳng người nào phát hiện ra được.

Lão Khấu bưng lấy bầu rượu tu một ngụm, rồi nói tiếp:

- Trước khi môn chủ rời đại đường Hắc đạo đi phó hội với Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ đã trao toàn bộ quyền chưởng Hắc đạo cho Bạch Diện Tiên Cơ Hà Tịnh Cơ.

Đồng Tiểu nói:

- Khấu đại thúc, Bạch Diện Tiên Cơ Hà Tịnh Cơ phải chẳng là mẫu thân của con?

Khấu Đại Nham gật đầu:

- Không sai. Bạch Diện Tiên Cơ chính là mẫu thân của hiền điệt, còn phụ thân của hiền điệt là giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh, là sư đồ mà Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ ái mộ nhất.

Đồng Tiểu cau mày:

- Sao lạ vậy?

- Hiền điệt nói lạ là sao?

- Phụ thân là sư đồ ái mộ của Thượng Quan Kỳ lão tiền bối sao lại có thể là tướng công của Bạch Diện Tiên Cơ mẫu thân?

- Đây mới là câu chuyện chính. Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ trao lại môn chủ Bạch đạo cho giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh. Sau khi lão đi phó hội với Môn chủ Hà Chuẩn thì Lâm Chí Khanh tạm thời chấp chưởng chức vị Minh chủ Bạch đạo.

Buông một tiếng thở dài, Khấu Đại Nham nói tiếp:

- Phụ thân và mẫu thân của hiền điệt, một người là Hắc đạo thánh cô, còn người kia là chấp chưởng Minh chủ Bạch đạo, nhưng khi gặp nhau lại nảy sinh tình cảm. Hai người quyết định thành thân để hòa hợp Hắc Bạch nhị đạo.

Đồng Tiểu xuýt xoa:

- Khấu đại thúc, điều đó tốt quá rồi.

Khấu Đại Nham lắc đầu:

- Chẳng tốt chút nào.

Đồng Tiểu nhượng mày:

- Hòa hợp hai phái Hắc Bạch là tốt quá, sao lại chẳng tốt. Chẳng tốt là làm sao chứ?

Khấu Đại Nham vuốt râu, tọng thêm một ngụm rượu rồi nói:

- Cuộc tình của song thân hiền diệt vốn là hai người có ý tốt nhưng vô tình phạm vào đại giới quy của Bạch đạo lẫn Hắc đạo. Thánh cô và Lâm đại hiệp bị trục ra khỏi giang hồ.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Vậy cũng được, song thân của con được thanh thản vui vẻ không vướng bận chuyện thị phi.

- Nói như hiền diệt thì dễ quá. Ai cũng có thể gác kiếm rút lui giang hồ. Nhưng không như hiền diệt nghĩ đâu, mặc dù bị trục ra khỏi võ lâm nhưng cả Thánh cô và Lâm đại hiệp vẫn là người của võ lâm. Lại còn phân biệt như những kẻ phản bội lại bằng hữu. Một ngày kia Thánh cô bắt hiền diệt đến trao cho lão Đồng.

Khấu Đại Nham ngần ngừ nhìn chàng:

- Ta nói ra điều này để hiền diệt hiểu, Đồng Chư trước đây là Đào Hoa Tặc. Mặc dù mang cái danh là Đào Hoa Tặc, nhưng trong tâm ý chỉ tôn thờ có một người.

Đồng Tiểu nói:

- Đại thúc không nói ra thì con cũng có thể đoán được. Thúc phụ nhất định tôn thờ mẫu thân rồi.

- Sao hiền diệt biết?

- Bởi khi thúc phụ dặn con bôn ba giang hồ thì đã biểu lộ điều đó. Có lúc người rất thương con nhưng đôi khi lại nhìn con như chiếc gia trong mắt.

- Tình yêu là như vậy đó, Thánh cô biết Đồng Chư yêu mình nên mới trao hiền diệt lại cho y. Người cũng dặn khi nào hiền diệt trưởng thành thì trao lại cho hiền diệt vật này.

- Mẫu thân có để lại kỷ vật cho con ư?

- Tất nhiên phải có kỷ vật cho hiền diệt chứ?

Lão Khấu quay chiếc bàn một vòng, một chiếc hộc bí mật lộ ra. Lão lấy trong hộc đó ra một chiếc tráp, rồi mở tráp, đặt lên bàn. Khấu Đại Nham nói tiếp:

- Trong tráp có cái gì thì đại thúc không biết.

Đồng Tiểu tròn mắt:

- Đại thúc giữ chiếc tráp bấy lâu này mà không biết có cái gì trong đó à?

- Thánh cô di ngôn chỉ có hiền diệt mới mở tráp.

Đồng Tiểu sững sốt nhìn Khấu Đại Nham. Chàng nghĩ thầm:

"Nếu mình là Khấu đại thúc thì hẳn đã mở ra xem trong tráp có gì rồi."

Khấu Đại Nham ôn nhu nói tiếp:

- Thánh cô giao hiền diệt cho Đồng Chư rồi ra đi. Từ đó chẳng biết người nơi nào.

- Phụ thân con có biết mẫu thân đi đâu không?

- Ngay cả giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh cũng mất tích cùng với mẫu thân. Đại thúc không nghe giới võ lâm Bạch đạo nhắc đến người.

Đồng Tiểu cau mày:

- Lạ thật. Hết ngoại tổ và Thiên Can Thần Chỉ mất tích, giờ lại đến mẫu thân và phụ thân mất tích. Các người đó đi đâu nhỉ?

- Nếu chỉ có thể thôi thì không nói làm gì. Nhưng có chuyện đáng phải nói là giới Bạch đạo nổi lên một cao thủ kỳ tuyệt, người đó là Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Khi Chung Hảo Kiệt trở thành Minh chủ Bạch đạo thì kể từ đó Bạch đạo lần lượt dần Hắc đạo và sau cùng biến Hắc đạo thành những kẻ hạ nhân. Sự thể ngày hôm nay thì hiền điệt đã biết rồi đó.

Lão buông tiếng thở dài:

- Đại thúc sợ rằng Minh chủ Bạch đạo Chung Hảo Kiệt sẽ tìm ra tung tích của hiền điệt nên mới bàn với lão Đồng, dẫn hiền điệt lang bạt giang hồ, hầu tránh tai mắt của Minh chủ Bạch đạo. Cho nên hôm nay hiền điệt đã trưởng thành, đại thúc mới nói tất cả cho hiền điệt biết. Có biết thân phận mình rồi, hiền điệt cũng phải che giấu. Một khi thân phận của hiền điệt đến tai võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt, đại thúc nghĩ lão chẳng để yên cho hiền điệt đâu. Vậy làm bất cứ việc gì, hiền điệt cũng phải suy tính lợi hại.

Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Đại thúc quá lo cho con rồi, dù sao con cũng là huynh đệ đồng sinh đồng tử với Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Lão Khấu vuốt râu, lắc đầu:

- Hiền điệt đừng nói với ta những lời nói đó. Thật ra những gì hiền điệt nói với Dương Thiệu An tại Dị Nhân cốc mà ta đã nghe chẳng qua đó chỉ là những xảo ngôn thôi. Ta chỉ thắc mắc một điều, tại sao trong tay hiền điệt lại có ngọn trủy thủ của Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Đồng Tiểu sượng mặt. Chàng giả lả cười. Mặc dù giả lả cười nhưng nụ cười của chàng cũng rất tươi, tạo ra sự hoan hỷ cho người đối diện.

Đồng Tiểu vừa cười vừa nói:

- Nói cách nào đó thì con là kẻ thông minh nhất trên đời.

Khấu Đại Nham buông tiếng thở dài rồi nói:

- Hãn hiền điệt đã đoán ra vì sao ta và Đồng Chư phải khổ luyện tuyệt công Vạn Tượng Di Bộ và Tục Hóa cốt chử?

Đồng Tiểu gượng cười, khẽ gật đầu:

- Con hiểu.

- Hiểu như thế nào?

Đồng Tiểu xoa trán mình:

- Nếu con đoán không lầm, đại thúc và thúc phụ truyền hai tuyệt đại công đó cho con cốt để con chạy trốn nếu lỡ chạm mặt với Thượng tôn minh chủ và Dương Thiệu Ân.

Khấu Đại Nham gật đầu:

- Hiền điệt đã hiểu ý của đại thúc rồi đó.

Lão nhìn Đồng Tiểu:

- Hiền điệt không thể trở thành nô nhân cho giới Bạch đạo, nhất là nô nhân cho Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

- Con biết vì sao đại thúc có ý đó rồi. Phải chăng con là giọt máu kết hợp giữa Hắc đạo và Bạch đạo, là hậu nhân của Môn chủ Hà Chuẩn và đại đồ đệ của Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ?

Khấu Đại Nham vuốt râu gật đầu, ôn nhu nói:

- Hiền điệt phải là võ lâm minh chủ. Có là võ lâm Minh chủ thì mới có thể cởi cái họa kiếp cho những kẻ khổ hạnh trong giới Hắc đạo.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Đại thúc đã kỳ vọng vào con, nhất định con sẽ không phụ lòng đại thúc. Không chỉ con là võ lâm Minh chủ, còn phải tìm ra những uẩn khúc của tiền nhân và song thân.

Lão Khấu cau mày:

- Hiền điệt nói có quá lời không?

Đồng Tiểu bẽn lễn nói:

- Thì... thì cứ nói, còn làm tới đâu thì con cố làm tới đó, nhưng con sẽ không biến thành nô nhân đâu.

Khấu Đại Nham gật đầu:

- Đại thúc cầu mong con đừng biến thành nô nhân là được rồi.

- Nhất định con sẽ không là nô nhân.

Lão Khấu vuốt râu rồi nói:

- Cái gì cần nói, ta đã nói tất cả với hiền điệt. Hiền điệt đã lớn khôn, đủ trí thông minh để suy xét trước khi làm bất cứ việc gì. Có một điều con nên nhớ, hiền điệt là người của Hắc đạo, lại là giọt máu của Thánh cô. Trong mắt Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, hiền điệt là người hạ đẳng. Nếu y bắt được hiền điệt chẳng khác nào bắt được kẻ thù cho nên hiền điệt cần phải che đậy hành tung của mình.

Đồng Tiểu ôm quyền gật đầu nói:

- Con sẽ ghi nhớ lời huấn ngôn này của đại thúc.

Khấu Đại Nham cầm chiếc tráp đặt vào tay chàng:

- Vật này là của hiền điệt. Hiền điệt hãy giữ lấy.

Nhận lấy chiếc tráp, Đồng Tiểu quỳ xuống sụp lạy.

Khấu Đại Nham đỡ Đồng Tiểu lên từ tốn nói:

- Cuối cùng thì hiền điệt cũng phải biết tất cả thôi mà.

Khấu Đại Nham nói đến đây bất ngờ quay ngoắc ra cửa:

- Ai...

Lão và Đồng Tiểu bước ra ngoài thảo xá thì gặp Đồng Chư.

Lão Khấu nói:

- Đồng lão đệ có thấy ai vừa mới ở đây không?

Đồng Chư lắc đầu:

- Đệ nào thấy người nào?

Lão Khấu nhìn xuống đất, lão cau mày khi thấy dấu chân để lại trên mặt đất. Lão buông tiếng thở dài nhìn Đồng Tiếu:

- Kể từ hôm nay, hiền điệt phải tự bảo trọng lấy mình.

Nghe giọng trang trọng của Khấu Đại Nham, ngay cả Đồng Chư cũng phải lo lắng. Lão nhìn qua Đồng Tiếu:

- Tiểu tử nghe đại thúc của người nói rồi chứ. Người đừng thả hồn theo những táng mây nữa mà có thể vong mạng hoặc trở thành nô nhân bất cứ lúc nào. Người đừng có nói mình là tiểu đệ đồng sinh đồng tử của võ lâm Minh chủ đó.

Lão vừa nói dứt câu thì Ngọc Thoại hối hả cùng Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh bước vào.

Ngọc Thoại nói:

- Khấu đại ca, người của võ lâm Bạch đạo lại kéo đến quý cốc Hắc Mộc Nhai.

Khấu Đại Nham nheo mày nói:

- Sao võ lâm Bạch đạo lại phát hiện ra chúng ta nhanh như vậy?

Đồng Tiếu lên tiếng:

- Họ phát hiện ra chúng ta thì chúng ta lại bôn tẩu thôi.

Chàng nhìn Đồng Chư:

- Thúc phụ, bao nhiêu năm xuôi ngược giang hồ, chắc chắn thúc phụ sẽ tìm được chốn dung thân.

Đồng Chư nghiêm mặt nói:

- Khấu đại ca, chúng ta một trận sinh tử với chúng.

Khấu Đại Nham buông tiếng thở dài:

- Đồng lão đệ, hãy để ta ra tiếp Dương Thiệu Ân. Ta chấp nhận chết để các người được sống trong quý cốc Hắc Mộc Nhai.

Ngọc Diện Hồ Ly nói:

- Khấu đại ca, không chỉ có Dương Thiệu Ân mà còn có cả Minh chủ Chung Hảo Kiệt đến đây nữa.

Lão Khấu lộ vẻ khẩn trương rồi nói với Ngọc Diện Hồ Ly:

- Triệu muội, Đồng lão đệ, ta giao Đồng Tiếu cho hai người tìm cách ly khai khỏi quý cốc Hắc Mộc Nhai này. Tất cả mọi chuyện ở đây hãy để ta giải quyết.

Đồng Chư lưỡng lự:

- Khấu đại ca...

Khấu Đại Nham thở ra nói:

- Tạm thời cứ như thế đi, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nhỏ nhẹ nói:

- Khấu đại ca, hãy để Đồng Tiếu đi cùng với muội được rồi. Còn Đồng ca ở lại cùng với đại ca lo cho những người của Dị Nhân cốc.

Đồng Chư nhìn Khấu Đại Nham nói:

- Đại ca, Triệu muội nói như thế cũng đúng. Đệ không nên theo Đồng Tiếu, dù sao thì y cũng đã lớn rồi.

Khấu Đại Nham suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vậy cũng được.

Lão nhìn lại Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh:

- Triệu muội, bảo hộ cho Đồng Tiếu. Nếu Bạch đạo có Dương Thiệu Ân thì Hắc đạo chúng ta chỉ còn kỳ vọng mỗi Đồng Tiếu thôi.

- Muội biết, đại ca yên tâm. Muội sẽ luôn để mắt đến Đồng Tiếu.

Lão Khấu vượt râu rồi nói:

- Được, đại ca tin vào muội.

Khấu Đại Nham nhìn lại Đồng Chư và Ngọc Thoại.

Đồng Chư và Ngọc Thoại đồng lên tiếng:

- Đồng sinh, đồng tử.

Nhìn ba vị thúc thúc, Đồng Tiếu không kiềm được lòng. Chàng nói:

- Thúc phụ, đại thúc, nhị thúc... cho hiền điệt đi với.

Khấu Đại Nham nhìn lại Đồng Tiếu trang trọng nói:

- Nếu nghĩ đến các vị đại thúc, hiền điệt nên nghĩ đến thân phận của mình.

Nói rồi lão cương quyết nói với Đồng Chư và Ngọc Thoại:

- Chúng ta đi.

Ngọc Thoại nhìn Vị Thanh:

- Muội bảo trọng.

Vị Thanh khẽ gật đầu:

- Nhị ca yên tâm. Bảo trọng.

-- o O o --

Hồi 6

Bên Bờ Nô Vực

Ngọc Diện Hồ Ly chỉ chiếc tráp trên tay Đồng Tiếu:
- Trên tay ngươi là cái gì thế?

- À... báu vật của mẫu thân trao lại đấy mà.

Vừa nói Đồng Tiếu vừa mở nắp chiếc tráp. Bên trong là một xâu chuỗi có mặt được đúc bằng cẩm thạch lên nước nổi những đường vân óng ả.

Đồng Tiếu ngắm xâu chuỗi rồi tự đeo vào cổ mình.

Ngọc Diện Hồ Ly nói:

- Phải mẫu thân ngươi là Thánh cô?

Đồng Tiếu gật đầu:

- Cô cô nói đúng rồi.

Đồng Tiếu buông tiếng thở ra nhìn về phía trước nói:

- Cô cô, chúng ta phải làm sao?

- Thế ngươi tính làm sao?

Đồng Tiếu nheo mày:

- Thực tâm tiểu điệt không muốn bỏ các vị thúc thúc trong lúc này. Chẳng lẽ thấy biến lại bỏ chạy thì đâu phải là anh hùng hảo hán. Nhưng...

Ngọc Diện Hồ Ly cướp lời chàng:

- Nhưng sao?

- Nếu tiểu điệt không nghe lời đại thúc, sợ rằng đại thúc...

Đồng Tiếu chưa kịp nói hết câu thì bất thành linh Ngọc Diện Hồ Ly điểm vào tình huyết chàng.

Đồng Tiếu tròn mắt nhìn Ngọc Diện Hồ Ly:

- Cô cô, sao lại điểm huyết tiểu điệt.

- Ta có điều khó xử của ta.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Cô cô có điều khó xử à? Khó xử sao lại điểm huyết tiểu điệt. Hành động của cô cô khó hiểu quá.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đồng Tiếu, ngươi và Thượng tôn mình chủ là huynh đệ đồng sinh đồng tử, nên Thượng tôn mình chủ muốn gặp ngươi.

Đôi chân mày Đồng Tiếu nhíu lại. Chàng nhìn Triệu Vị Thanh rồi miễn cưỡng nói:

- Cô cô nói vậy có ý gì nào? Tiểu điệt không hiểu, phải chăng...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn chàng từ tốn nói:

- Đồng Tiểu, nếu như cô cô trao người cho Thượng tôn minh chủ, người có giận cô cô không?

Đồng Tiểu ngậy người, một lúc sau chàng mới nói:

- Cô cô định trao tiểu diệt cho Thượng tôn minh chủ ư?

Ngọc Diện Hồ Ly gật đầu:

- Đúng là ta có ý đó.

Đồng Tiểu trang trọng nói:

- Tại sao cô cô có ý đó?

Ngọc Diện Hồ Ly đỏ mặt. Mãi một lúc mới nói:

- Ta có điều khó xử.

- Điều khó xử của cô cô phải chăng là không muốn những vị thúc thúc phải trở thành nô nhân cho giới Bạch đạo, nhất là nô nhân cho Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt?

Ngọc Diện Hồ Ly lưỡng lự rồi gật đầu:

- Đúng như vậy.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Vậy cô cô hãy giải huyết cho tiểu diệt đi?

- Giải huyết rồi, người sẽ bỏ chạy.

Đồng Tiểu mở to mắt hết cỡ nhìn Ngọc Diện Hồ Ly:

- Cô cô sợ tiểu diệt bỏ chạy sao?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Nếu cô cô nghĩ vậy là sai rồi. Không, tiểu diệt không bỏ chạy đâu. Tiểu diệt chỉ sợ một điều...

- Người sợ điều gì?

- Cho dù cô cô có trao tiểu diệt cho Thượng tôn minh chủ thì các vị thúc thúc cũng khó tránh được họa nô nhân.

Ngọc Diện Hồ Ly lắc đầu:

- Thượng tôn minh chủ cần người hơn là cần những huynh đệ của ta.

- Nghĩa là Thượng tôn minh chủ có tiểu diệt rồi tất sẽ không buộc những vị thúc thúc làm nô nhân?

Ngọc Diện Hồ Ly gật đầu:

- Ta nghĩ như vậy.

- Cô cô nghĩ như vậy sao còn chưa giải huyết cho tiểu diệt, để tiểu diệt đến tham kiến Thượng tôn minh chủ.

- Người không nói hai lời chứ?

Đồng Tiểu cau mày nói:

- Cô cô đừng mất thời gian nữa, tiểu diệt không có ý bỏ đi đâu.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nhìn vào mắt Đồng Tiếu.

Vừa được giải huyết, Đồng Tiếu nói:

- Chúng ta đi!

Triệu Vị Thanh lạnh lùng hỏi:

- Đi đâu?

- Còn đi đâu ngoài mỗi một lối duy nhất là gặp Thượng tôn minh chủ. Hay cô cô sợ tiểu diệt bất ngờ bỏ chạy? Cô cô đừng nghĩ đến điều đó có được không?

- Ta không nghĩ đến điều đó. Nhưng...

- Nhưng sao?

- Người là kẻ giảo hoạt khó lường.

Mặt Đồng Tiếu sa sầm:

- Ai nói với cô cô tiểu diệt là kẻ giảo hoạt khó lường.

- Dương Thiệu Ân và Thượng tôn minh chủ.

Đồng Tiếu cau mày:

- Cô cô đã gặp hai người này?

Ngọc Diện Hồ Ly im lặng.

Đồng Tiếu nói:

- Cô cô im lặng, tất đã thừa nhận.

- Ta thừa nhận đã thừa nhận đã gặp Dương Thiệu Ân và Thượng tôn minh chủ.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nhìn Đồng Tiếu:

- Ta có điều khó nói với người.

- Đã là con người thì ai cũng có những điều khó nói với người khác. Nhưng tiểu diệt có thể đoán được ý của cô cô. Chúng ta đi.

Đồng Tiếu đi trước, Ngọc Diện Hồ Ly đi sau như thể canh giữ không cho chàng có cơ hội bỏ trốn.

Đồng Tiếu chợt dừng bước hỏi Ngọc Diện Hồ Ly:

- Cô cô quyết định trao tiểu diệt cho Dương Thiệu Ân và Thượng tôn minh chủ, vậy cô cô có nghĩ đến sự phẫn nộ của Khấu đại thúc và thúc phục cũng như những người khác không?

Ngọc Diện Hồ Ly buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Ta thà phụ bá nhân còn hơn để bá nhân phụ ta.

- Bá nhân là ai? Cô cô phụ ai, và ai phụ cô cô?

Triệu Vị Thanh nhìn chàng rồi nói:

- Ta thà phụ Khấu Đại Nham và những người bằng hữu trong Hắc đạo chỉ để có được một người.

- Ai? Thượng tôn minh chủ chẳng?

- Dương Thiệu Ân.

Đồng Tiếu lỏ mắt nhìn Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh, chàng ngập ngừng nói:

- Bá nhân phụ cô cô là Dương Thiệu Ân?

Triệu Vị Thanh cắn răng vào môi dưới, khẽ gật đầu.

Đồng Tiếu buột miệng nói:

- Quái thật, cô cô sợ Dương Thiệu Ân phụ cô cô? Phụ là sao? Chẳng lẽ hai người...

Đồng Tiếu xoa trán nhìn chăm chăm vào Ngọc Diện Hồ Ly:

- Giờ thì tiểu điệt có thể đoán vì sao Thượng tôn minh chủ và Dương Thiệu Ân lại phát hiện ra chỗ ẩn náu của các vị thúc thúc sớm như vậy. Nhất định kẻ thất lộ quỷ cốc Hắc Mộc Nhai cho Thượng tôn minh chủ biết chính là cô cô.

Triệu Vị Thanh im lặng không đáp lời nào.

Đồng Tiếu gằn giọng nói:

- Cô cô, tiểu điệt nói có đúng không?

Ngọc Diện Hồ Ly thở ra rồi gật đầu:

- Chính ta đã thất lộ ra chỗ ẩn náu của Dị Nhân Cốc.

- Cô cô bỏ tất cả tình bằng hữu kết nghĩa trong Dị Nhân Cốc vì một người, người đó là Dương Thiệu Ân?

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh mím chặt hai cánh môi, nhìn Đồng Tiếu:

- Ta biết mình có lỗi.

- Biết mình có lỗi, khi đã làm rồi, cô cô mới tự nhận lỗi về mình. Cô cô tưởng tượng xem, chỉ vì Dương Thiệu Ân mà cô cô giao tất cả những sinh mạng bằng hữu mình cho y?

Đồng Tiếu thở hắt ra rồi nói:

- Nếu như tất cả mọi người đều chết bởi tay sát chiêu của Dương Thiệu Ân. Lời nói nhận lỗi và trách bản thân mình của cô cô có ý nghĩa gì không?

Chàng lắc đầu thở ra rồi nói tiếp:

- Tiểu điệt những tưởng đầu cô cô giao tiểu điệt cho Thượng tôn minh chủ và Dương Thiệu Ân với mục đích bảo đảm sự tồn sinh của các vị thúc thúc, nhưng xem chừng cô cô không có ý đó. Cô cô giao tiểu điệt cho Thượng tôn minh chủ và Dương Thiệu Ân, hẳn cũng vì một người. Người đó chính là Dương Thiệu Ân?

Chân diện của Ngọc Diện Hồ Ly sượng sùng, miễn cưỡng nói:

- Ta đã là người của Bạch đạo.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Cô cô là người của Bạch đạo mặc kệ cô cô, tiểu điệt thấy ghét cô cô rồi. Cô cô đúng là con tắc kè bông luôn biến đổi màu để chu toàn cho bản thân mình.

Ngọc Diện Hồ Ly tròn mắt nhìn Đồng Tiếu:

- Người...

- Đừng bao giờ cho tiểu điệt thấy mặt cô cô nữa.

Đồng Tiếu nói rồi liền cảm nhận ngay trong tâm thức mình bùng khởi phát một cơn cuồng nộ không sao kiềm chế được. Chàng rít giọng nói:

- Tự Động Tiểu này đi nộp mạng cho Thượng tôn mình chủ và Dương Thiệu Ân. Không cần đến cô cô nữa.

Nói rồi Động Tiểu thi triển luôn Vạn Tượng Di Bộ vùn vụt bỏ đi. Ngọc Diện Hồ Ly hốt hoảng thét lên:

- Hê, tiểu tử ngươi đừng bỏ trốn.

Động Tiểu không dừng bước nhưng lên tiếng đáp lại lời Ngọc Diện Hồ Ly:

- Ta không bỏ trốn đâu mà cô cô sợ. Cô cô rán mà lo cho bá nhân của cô cô.

Mặc dù Động Tiểu chỉ mới tụ thành Vạn Tượng Di Bộ, nhưng trong lúc không kềm chế được cơn phần uất khi phát hiện ra sự phản bội của Ngọc Diện Hồ Ly, chàng thi triển tuyệt công cực kỳ huyền ảo. Lời của chàng vọng đến thính nhĩ của Ngọc Diện Hồ Ly thì thân ảnh đã mất hút rồi.

Ngọc Diện Hồ Ly những tưởng Động Tiểu bỏ trốn mà dậm chân, trách mình:

- Ta đại quá, để người sống rồi.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh có biết đâu Động Tiểu đâu có ý bỏ chạy giữ mạng mình. Chàng thi triển Vạn Tượng Di Bộ lướt vụt qua hàng cao thủ Bạch đạo đang đứng áng ngữ trước cửa thảo sảnh mà lao vào trong.

Vừa lao vào thảo sảnh, Động Tiểu vừa thét:

- Động Tiểu tiểu sinh có điều muốn nói... Động Tiểu tiểu sinh có điều muốn nói.

Trong thảo sảnh, Dương Thiệu Ân toan ấn ngọc triệt nô nhân vào trán Khấu Đại Nham, nghe tiếng Động Tiểu liền dừng tay lại.

Tất cả những người của Dị Nhân cốc điều bị điểm huyết đứng ngậy ra như tượng khi thấy Động Tiểu lao vào. Khấu Đại Nham lẫn Động Chư và mọi người khác nhăn mặt lộ vẻ thất vọng cực kỳ.

Thượng tôn mình chủ đang ngồi trên chiếc đôn cũng đứng lên khi thấy Động Tiểu.

Động Tiểu bước thẳng đến trước mặt Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt, ôm quyền xá:

- Lần thứ hai tiểu sinh tham kiến tôn giá.

Chung Hảo Kiệt chấp tay sau lưng. Lão chưa kịp nói thì Động Tiểu nhìn sang Dương Thiệu Ân, toét miệng cười giả lả:

- Dương đại ca, tiểu đệ có điều muốn nói ra, nhưng trước khi tiểu đệ chưa nói ra điều này thì Dương đại ca khoan đóng nô nhân ngọc triệt vào trán của Khấu đại thúc.

Động Tiểu nói rồi giả lả cười nhìn lại Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt. Chàng ôm quyền xá:

- Tiểu sinh và Thượng tôn mình chủ là hai kẻ hữu duyên.

Chung Hảo Kiệt từ từ ngồi xuống rồi nói:

- Triệu Vị Thanh cô nương đưa người đến gặp bốn tọa à?

- Đó là ý của cô cô, và cũng là ý của Thượng tôn minh chủ. Nhưng nếu Minh chủ tin vào cô cô có thể dẫn tiểu sinh tới thì lầm rồi. Tiểu sinh có thể đi bất cứ lúc nào, cô cô không cản được chân tiểu sinh đâu. Tiểu sinh tự đến đó.

Đồng Tiểu ve cầm ôn nhu nói:

- Tiểu sinh đến không phải để cầu xin Minh chủ tha cho những vị thúc thúc của tiểu sinh đâu.

Minh chủ Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Trước đây bốn tọa tượng người là người ngưỡng mộ bốn tọa nên tặng cho mi một ngọn trủy thủ. Nay bốn tọa biết người là một hạ nhân thì lời nói của người không đáng cho bốn tọa để tai đến.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu cười khẩy rồi nói:

- Tiểu tử đừng nói càn rằng bốn tọa là đại ca của người đó nhé. Ngôn phong của người trơ trẽn đến độ bốn tọa nực cười.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Khi gặp Thượng tôn minh chủ trước Bách Hoa lâu tại Dương Châu, Minh chủ ngồi trong kiệu phủ rèm. Tiểu sinh không thấy nhân dạng lẫn dung mạo của người, nên nghĩ Minh chủ tuổi tác cũng chỉ đáng là đại ca của tiểu sinh nên tiểu sinh gọi người là đại ca. Nay...

- Nay thì sao?

- Nay tiểu sinh nhận ra dung mạo và nhân dạng của người tuổi hấn đáng bậc trưởng tôn của tiểu sinh, nên không dám gọi là đại ca nữa mà mạo phạm gọi người là thúc thúc, bá bá, hay lão nhân gia cũng được. Minh chủ không cho là tiểu sinh mạo phạm chứ?

Chung Hảo Kiệt từ tốn đứng lên, chỉ tay vào mặt Đồng Tiểu:

- Vọng ngôn, hỗn láo, ai là thúc thúc, bá bá của người?

Đồng Tiểu thản nhiên chỉ Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Ngoài Minh chủ ra thì còn ai?

Chân diện Chung Hảo Kiệt sa sầm:

- Người...

Đồng Tiểu ngơ mặt, ngây ngô trông thật nực cười. Chàng khoát tay nói:

- Thượng tôn minh chủ thúc thúc, bá bá, lão nhân gia đừng giận tiểu sinh. Nếu Thượng tôn minh chủ cho lời nói của tiểu sinh là mạo phạm đến người, tiểu sinh chỉ thỉnh cầu Minh chủ hãy cho tiểu sinh một cách xưng hô cho đúng đạo chính nghĩa làm người.

Sắc diện của Chung Hảo Kiệt đỏ rần. Lão cứ ngậm miệng chẳng thể nào thốt thành lời.

Đồng Tiểu ôm quyền kính cẩn nói:

- Tiểu sinh thỉnh cầu Minh chủ, hay Minh chủ buột tiểu sinh phải hồ đồ hỗn láo gọi Minh chủ là...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Chung Hảo Kiệt. Lão trừng mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Im...

- Tiểu sinh không dám nói nữa.

Chung Hảo Kiệt từ từ ngồi xuống.

Lão nhìn Đồng Tiếu trang trọng nói:

- Người đến cầu xin bốn tọa tha cho bọn Dị Nhân Cốc này?

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Tiểu sinh không dám đến cầu xin bốn tọa.

Nghe chàng thốt câu này, mọi người chỉ muốn cười phì. Chung Hảo Kiệt cau mày nói:

- Người nói cái gì thế?

Đồng Tiếu ôm quyền xá, thành kính nói:

- Tiểu sinh nói tiểu sinh không dám cầu xin bốn tọa.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Người nói kiểu gì thế?

Đồng Tiếu nhìn lên Chung Hảo Kiệt:

- Bốn tọa không nghe tiểu sinh nói à?

Chung Hảo Kiệt bật cười thành tiếng. Lão vừa cười vừa nhìn Đồng Tiếu:

- Tiểu tử gọi ta là bốn tọa à?

- Dạ tiểu sinh nghĩ xưng hô thế mới tỏ lộ được sự thành kính với bậc trưởng tôn của mình.

- Người ngay ngô hay đang xảo ngôn với ta đó?

- Tiểu sinh không dám xảo ngôn với bốn tọa.

Chung Hảo Kiệt nheo mày:

- Đủ rồi, người chỉ có thể gọi ta là...

Chung Hảo Kiệt nheo mày, rồi bất giác chân diện lão lộ vẻ lúng túng và bối rối. Lão miễn cưỡng nói:

- Gọi ta là Minh chủ được rồi.

Đồng Tiếu nói ngay:

- Tiểu sinh xin tham kiến Minh chủ.

Nghe chàng nói mà Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt cũng chẳng có chút gì phần khích, ngược lại còn buông tiếng thở dài lắc đầu. Lão trang trọng nói:

- Tiểu tử tìm đến bốn Minh chủ có mục đích gì? Đừng nói với ta là người sẽ van xin cho bọn Dị Nhân cốc được tự do. Ngay cả bản thân người cũng không có đặc ân của ta đâu.

- Tiểu sinh chưa làm được gì cho Minh chủ, đâu dám đòi hỏi đặc ân. Huống chi tiểu sinh biết mình là hạ người hạ nhân hơn hẳn những vị thúc thúc nữa. Nhưng tiểu sinh có điều muốn nói ra. Điều muốn nói ra đó chỉ có thể thổ lộ với một mình Minh chủ mà thôi.

- Ta đang ở đây, người cứ nói.

Đồng Tiếu nhìn lên, ôm quyền trịnh trọng nói:

- Không dám giấu Minh chủ, tiểu sinh là giọt máu duy nhất của Thánh cô Hắc đạo Hà Tịnh Cô và giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh. Gã tiểu tử mà Minh chủ rất muốn bắt đó.

Chung Hảo Kiệt nhìn chằm chằm Đồng Tiểu:

- Tiểu tử biết như thế sao dẫn xác đến đây.

- Tiểu sinh dẫn xác đến chỉ vì những vị thúc thúc của mình thôi. Minh chủ phái cô cô đến bắt tiểu sinh, chứng tỏ Minh chủ cần tiểu sinh, bởi vì tiểu sinh là người hạ đẳng nhất trong những người hạ đẳng. Nhưng cô cô đã không làm được chuyện đó mà chính tiểu sinh mò đến gặp Minh chủ. Bấy nhiêu đó Minh chủ cũng đã chứng nhận lòng thành bái của tiểu sinh rồi. Tiểu sinh không trốn mà lại tự nạp mình chứng tỏ tiểu sinh luôn ngưỡng mộ uy nghi Thượng tôn chính đạo của Minh chủ.

- Nói thế nghe được, thế người không sợ bốn Minh chủ giết người ư? Hoặc biến người thành nô nhân ư?

Đồng Tiểu thò ngón tay trở vào mũi, khởi lấy một cục mũi, vẽ trên hai ngón tay. Hành động của chàng khiến Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Người làm cái trò gì thế?

- Tiểu sinh rất xúc động khi nghe Minh chủ nói câu này.

- Người xúc động là sao?

- Xúc động bởi vì muốn nói ra điều mình sắp nói.

- Nghe người nói mà bốn Minh chủ tò mò muốn nghe đó.

Đồng Tiểu ôm quyền ngẩng nhìn lên, khịt mũi rồi nói:

- Minh chủ đã cho tiểu sinh gọi người bằng Minh chủ, tất đã có ý chấp nhận tiểu sinh vào hạng người của người. Nay Minh chủ giết tiểu sinh chẳng khác nào vung dao chém đạo chính nghĩa, huống chi tiểu sinh ở hàng hậu nhân của người. Làm vậy Minh chủ không áy náy sao?

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Tiểu sinh biết tâm trạng của Minh chủ chẳng muốn giết tiểu sinh đâu. Ai nữ lấy mạng người ngưỡng mộ mình, dù tiểu sinh là người hạ đẳng, nhưng lại là người ngưỡng mộ Minh chủ nhất.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử người nói hay lắm. Thế bốn tạ không giết người nhưng lại buộc người làm nô nhân. Người đồng ý không?

- Minh chủ bảo tiểu sinh như thế nào, tiểu sinh sẽ làm như vậy. Nhưng tiểu sinh làm tất cả chỉ mong Minh chủ đừng giết những vị thúc thúc của tiểu sinh, hay bắt họ làm nô nhân cho người.

Chung Hảo Kiệt suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Bốn tạ đồng ý.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh đa tạ lòng độ lượng của Minh chủ.

Chàng vừa nói dứt câu thì Khấu Đại Nham thét lên:

- Đồng Tiểu, ta thà chết, tất cả mọi người thà chết, ngay cả người cũng thà chết chứ nhất định không được làm nô nhân cho Chung Hảo Kiệt.

Đồng Tiểu cau mày nhìn Khấu Đại Nham. Buông tiếng thở dài, chàng nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ đã nói rồi, sao còn không thả những vị thúc thúc.
- Bốn tọa còn chờ sự quyết định của người.
- Nhất ngôn cửu đỉnh...

Chung Hảo Kiệt gật đầu.

Đồng Tiểu bước ngay đến bên Dương Thiệu Ân giật phất lấy ngọn triệt ấn. Thấy chàng giật đồ trên tay mình, Dương Thiệu Ân và tất cả mọi người của Dị Nhân cốc đều biến sắc xuất hạn mồ hôi.

Đồng Chư phải lên tiếng:

- Đồng Tiểu, người đừng làm vậy.

Đồng Tiểu nhìn Đồng Chư, rồi quay lại trước mặt Chung Hảo Kiệt, từ tốn nói:

- Minh chủ suy nghĩ chưa?
- Hãy làm điều người vừa nói đi.
- Tiểu sinh rất sẵn lòng thực hiện điều mình vừa nói, nhưng chỉ sợ cho Minh chủ thôi.
- Ta sợ gì?

Đồng Tiểu thở hắt ra, rồi nói:

- Tiểu sinh vốn dĩ là người ngưỡng mộ Minh chủ nhất trong những người ngưỡng mộ, thậm chí còn được Minh chủ ban thưởng cho ngọn trủy thủ, lúc nào cũng đeo bên mình, khư khư lấy như giữ báu vật vô giá, hay giữ chính đôi con người của mình. Nay bỗng đứng trên đầu tiểu sinh xuất hiện hai chữ "nô nhân". Tất nhiên chuyện này sẽ lan truyền khắp thiên hạ. Mà tiểu sinh thì đã nói với mọi người rằng Thượng tôn minh chủ là đại ca đồng sinh đồng tử, giờ còn lại là người dưới trướng của Minh chủ....

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tiểu sinh hồng biết thiên hạ sẽ nghĩ gì, không chừng họ lại nói những kẻ ngưỡng mộ Minh chủ đều là nô nhân... Thậm chí họ còn xâm xì nghĩa đệ của Minh chủ là nô nhân, không chừng thân phận của Minh chủ cũng là nô nhân.

Chung Hảo Kiệt đứng phất lên:

- Tiểu tử... người...

Đồng Tiểu ôm quyền cúi đầu thành kính nói:

- Tiểu sinh hồ đồ giải trình cho Minh chủ định liệu. Còn điều thứ hai tiểu sinh muốn nói... và hôm nay phải nói tất cả ra mà thôi. Hiện thời tiểu sinh đang giữ bí mật, cực kỳ có lợi cho Minh chủ. Đó là bí mật về... về...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Chung Hảo Kiệt.

Chàng nhận ra ánh mắt của Chung Hảo Kiệt sáng lên. Lão buột miệng nói:

- Về điều gì?

- Bí mật sợi dây của mẫu thân gửi gắm trao lại cho tiểu sinh, chỉ được trao lại cho tiểu sinh mà thôi, thậm chí phải chờ tiểu sinh trưởng thành mới trao.

Khấu Đại Nham biến sắc, xanh rờn. Lão nhìn Đồng Tiếu vẻ hần học những tưởng muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Đồng Tiếu trịnh trọng lấy sợi dây chuyền có mặt ngọc thạch cho Chung Hảo Kiệt xem.

Nhận sợi dây chuyền có mặt cẩm thạch, Chung Hảo Kiệt nói:

- Đó là bí mật gì?

Đồng Tiếu gật đầu:

- Điều này khó nói, rất khó nói...

- Tại sao khó nói...

- Vì đây là điều khó nói, mà chỉ nói ra khi Minh chủ thực hiện lời nói của mình.

Chung Hảo Kiệt đứng lên, nhìn Đồng Tiếu:

- Tiểu tử thú, bổn tọa biết ý của người rồi. Được, bổn tọa cho người cơ hội thực hiện sự báo đáp ân nghĩa đối với bọn Dị Nhân cốc này. Bổn tọa sẽ không đặt chúng vào kiếp nô nhân để đổi lấy bí mật của tiểu tử.

Đồng Tiếu ôm quyền nói:

- Tiểu sinh đa tạ lòng độ lượng của Minh chủ.

- Tiểu tử dừng vội mừng, bọn Dị Nhân Cốc sẽ không làm nô nhân nhưng phải lưu lại quỹ cốc Hắc Mộc Nhai này... đến khi nào người giao cho bí mật của sợi dây có mặt đá cẩm thạch này.

- Minh chủ sợ tiểu sinh bỏ trốn?

- Trung thổ không có chỗ dừng chân cho người nếu người bỏ trốn.

- Tiểu sinh biết điều đó mà. Nếu bỏ trốn tiểu sinh đã bỏ trốn rồi.

Chung Hảo Kiệt bước đến trước mặt Đồng Tiếu:

- Đi theo ta.

Lão cùng Đồng Tiếu ung dung rời tòa thảo sảnh. Tất cả những người của Dị Nhân cốc đều dõi theo từng bước chân của Đồng Tiếu và Chung Hảo Kiệt. Khóe mắt của Khấu Đại Nham xuất hiện hai dòng lệ. Lão tắc nghẹn nhưng không thể thốt thành lời, và cũng chẳng làm gì được trong tình cảnh bị điểm huyết.

-- o O o --

Hồi 7

Hạ Đẳng Nhân – Thượng Đẳng Nhân

Dồng Tiểu ngồi trên ghế xà ích, giữ dây cương. Dương Thiệu An và Chung Hảo Kiệt đang đứng dưới đất. Chung Hảo Kiệt nói:

- Giờ bốn tọa gọi người bằng họ Đồng hay họ Lâm?

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Tiểu sinh quen với họ Đồng rồi. Minh chủ cứ gọi tiểu sinh là Đồng hiền điệt.

Đôi chân mày của Chung Hảo Kiệt chau lại với vẻ mặt bất nhẫn:

- Người không thể là hiền điệt được.

- Thì là Đồng huynh đệ.

Chung Hảo Kiệt sa sầm mặt:

- Người là huynh đệ của bốn tọa?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Không, không... tiểu sinh đâu dám cho mình có phúc phần đó.

Chung Hảo Kiệt hừ nhạt một tiếng.

Đồng Tiểu nhìn lão, rồi ôm quyền nói:

- Minh chủ muốn gọi tiểu sinh là gì cũng được.

- Bốn tọa sẽ gọi người là Đồng nô.

Đồng Tiểu cau mày:

- Đồng nô? Đồng nô có ý gì?

- Nô nhân họ Đồng.

- Nếu nô nhận thì trên trán phải có dấu triệt nô nhân.

Đồng Tiểu xoa trán mình:

- Tiểu sinh đâu có dấu triệt đó, sao gọi là Đồng nô? Hay tiểu sinh đóng lại dấu triệt lên trán để khi đi đến đâu ai cũng biết tiểu sinh là nô nhân của Minh chủ.

Chung Hảo Kiệt thở hắt ra một tiếng.

Đồng Tiểu mỉm cười nói tiếp:

- Nếu có dấu triệt trên trán tiểu sinh, sợ rằng đi đến gặp lão tiên sinh... Vạn Kiến Sư Giang Hoài... Tiên sinh lại chẳng buồn tiếp tiểu sinh.

Nói rồi Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Minh chủ cứ gọi tiểu sinh là Đồng Tiểu cho rồi.

- Được, ta sẽ gọi người là Đồng Tiểu.

Chung Hảo Kiệt nhìn Đồng Tiểu nói tiếp:

- Người nhớ những gì ta nói chứ, nhớ những gì người phải làm rồi chứ?

Đồng Tiểu gượng cười, nói:

- Tiểu sinh muốn quên cũng không được, muốn trốn cũng không xong, bởi những vị thức thức đang ở trong tay Minh chủ.

- Tiểu tử nói thế đủ rồi.

Lão nhìn sang Dương Thiệu Ân:

- Ân nhi sẽ giám sát hành động của người đó.

Đồng Tiểu nhìn lại Dương Thiệu Ân.

Hai người đối mặt nhìn nhau, Đồng Tiểu giả lả nói:

- Được đi cùng với Dương đại ca, tiểu đệ vô cùng hoan hỷ.

Dương Thiệu Ân điểm nụ cười mỉm:

- Ta hy vọng người luôn nhớ Dương mỗ là người giám sát người.

- Tiểu đệ không bao giờ quên.

Thiệu Ân điểm mũi giày lướt lên ngồi cạnh Đồng Tiểu. Y ôm quyền nói với Chung Hảo Kiệt:

- Nghĩa phụ bảo trọng.

Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Ân nhi bảo trọng, nghĩa phụ sẽ theo dõi từng bước đi của con.

- Ân nhi sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng đâu.

Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Đi đi...

Đồng Tiểu chần chừ chưa vội giật dây cương.

Chung Hảo Kiệt chau mày nhìn Đồng Tiểu:

- Người còn chờ gì nữa?

Đồng Tiểu gãi đầu nói:

- Nghe Dương đại ca và Minh chủ từ biệt nhau, tiểu sinh cảm thấy xúc động quá, nhưng chẳng biết lấy ai từ biệt.

Chàng khép dây cương vào hai chân mình rồi ôm quyền hướng về phía Chung Hảo Kiệt.

Chàng chưa kịp nói thì Chung Hảo Kiệt xua tay:

- Không cần, bổn tọa không cần người thốt ra những lời nói như Ân nhi.

- Ở...

Đồng Tiểu mở to mắt hết cỡ nhìn Chung Hảo Kiệt rồi gượng nói:

- Tiểu sinh đâu có dạng phúc phần như Dương đại ca đây có dạng một người nghĩa phụ uy danh lừng lẫy như Minh chủ.

Thở hắt ra một tiếng, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Tiểu sinh chỉ muốn nhờ Minh chủ nhắn gửi lời của tiểu sinh đến các vị thức thức Di Nhân cốc, nhắn các thức thức bảo trọng.

Mặt Chung Hảo Kiệt sa sầm:

- Bổn tọa không nhắn lời của tiểu tử.

- Một lời nói cũng nhấn không được. Thôi vậy, Minh chủ thay những vị thúc thúc từ biệt tiểu sinh vậy.

Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bồn tọa cũng không thể thay thế những gã đó được. Bồn tọa không phải là hạng người hạ đẳng.

- Chuyện nhỏ như thế mà xem ra cũng khó trong giới võ lâm.

Đồng Tiểu nhìn lên trời, nói:

- Từ biệt mây nhé, mây bảo trọng. Ta cũng bảo trọng. Nhấn gửi dùm ta.

Nói rồi Đồng Tiểu giật dây cương cho đôi tuấn mã khởi nước kiệu. Nhưng đôi song mã kéo cỗ xe chạy đến ngưỡng cửa tam quan tòa Tổng đàn võ lâm Bạch đạo thì Đồng Tiểu bỗng ghìm cương lại.

Dương Thiệu Ân cau mày hỏi:

- Sao người lại ghìm cương ngựa?

- Tiểu đệ còn có chuyện này chưa kịp nói với Minh chủ.

Nói rồi chẳng đợi Dương Thiệu Ân trả lời, Đồng Tiểu nhảy ngay xuống đất, chạy lại trước mặt Chung Hảo Kiệt. Mặt lão lộ vẻ bất nhẫn, gắt giọng nói:

- Sao người còn quay lại làm gì?

Đồng Tiểu cởi hầu bao chìa ra:

- Minh chủ, chẳng lẽ Minh chủ phái tiểu sinh đi làm chuyện lớn với cái hầu bao trống rỗng sao?

Chung Hảo Kiệt thở hắt ra lắc đầu:

- Sao tiểu tử người chọn rộn như vậy chứ?

- Nếu không chọn rộn thì không có ngân lượng, tiểu sinh biết lấy cái gì và uống trên đường đây.

- Tất cả đã chuẩn bị cho Thiệu Ân rồi, tiểu tử không cần phải lo.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Đó là phận Minh chủ lo cho Dương đại ca. Giữa đường Dương đại ca lại giở chứng thượng nhân, không chịu đi cùng với tiểu sinh... Tiểu sinh biết lấy cái gì mà dùng ạ?

Chung Hảo Kiệt chỉ còn biết lắc đầu khi phải miễn cưỡng nghe những lời nói ngây ngô của Đồng Tiểu. Lão miễn cưỡng cởi hầu bao, đổ vào tay Đồng Tiểu tất cả mười hạt ngọc da minh châu.

- Giữ lấy mà dùng.

Đồng Tiểu gãi đầu.

Chung Hảo Kiệt nhíu mày:

- Tiểu tử còn đòi gì nữa?

- Ngọc dễ rơi rớt, Minh chủ không cho tiểu sinh luôn chiếc hầu bao của người để đựng ngọc à?

- Có đồ vật của ta người lại...

- Có Dương đại ca đi cạnh, tiểu sinh nào dám hồ đồ nữa ạ. Chẳng qua tiểu sinh ngoa ngôn xảo ngữ với những vị thúc thúc cùng để tôn vinh Minh chủ thôi.

- Tiểu tử đúng là miệng lưỡi.

Lão nói rồi đặt chiếc hầu bao vào tay Đồng Tiếu:

- Giữ lấy.

Nói xong, Chung Hảo Kiệt quay bước đi thẳng vào trong tòa đại đường võ lâm. Đồng Tiếu ôm quyền xá từ phía sau lưng lão:

- Minh chủ bảo trọng.

Chờ cho Chung Hảo Kiệt khuất dạng hẳn vào trong tòa Tổng đàn võ lâm, Đồng Tiếu mới quay lại cỗ xe. Bước lên xe, cầm lấy dây cương, chàng nhìn sang Dương Thiệu Ân:

- Dương đại ca không chờ lâu chứ?

Dương Thiệu Ân nhìn lại Đồng Tiếu, điểm nụ cười mỉm nói:

- Ta không phải là đại ca của ngươi.

- Không là đại ca vậy là Dương huynh.

Vừa nói Đồng Tiếu vừa giật dây cương cho đôi tuấn mã kéo cỗ xe rời tòa Tổng đàn võ lâm Bạch đạo.

Dương Thiệu Ân nói:

- Ta cũng không phải huynh đệ với ngươi.

- Thế người là gì của tại hạ nào?

- Ngươi là người hạ đẳng nhất trong những hạng người hạ đẳng.

Đồng Tiếu cướp lời Thiệu Ân:

- Còn người là giống người thượng đẳng nhất trong giống người thượng đẳng.

Mặt Dương Thiệu Ân sa sầm. Y gắt giọng:

- Ngươi nên khéo giữ mồm giữ miệng.

- Khéo giữ mồm, giữ miệng là sao?

- Biết giữ ngôn phong kẻ trên người dưới.

Đồng Tiếu quệt mũi rồi nói:

- Thì tại hạ có nói gì đâu. Chỉ muốn xác lập quan hệ giữa tại hạ với Dương các hạ cho dễ xưng hô đấy mà. Còn tại hạ biết mình là hạ nhân thấp kém, nhưng hạ nhân thấp kém vẫn có ngôn phong riêng của hạ nhân thấp kém. Nếu buộc tại hạ phải nói giống như... như...

Đồng Tiếu nhìn Dương Thiệu Ân giả lả cười:

- Gọi bằng gì nhỉ?

Thiệu Ân nghiêm mặt nhìn Đồng Tiếu:

- Ngọc diện sát tử Dương Thiệu Ân.

- Hây... đó là mỹ danh của người... Còn trong mối quan hệ với tại hạ kia. Chẳng lẽ cứ phải gọi là thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân, hay giống người thượng đẳng.

Thiệu Ân sa sầm mặt:

- Im, gọi ta bằng các hạ được rồi.

- Khó quá.
- Khó là sao?
- Sao lại không khó chứ. Các hạ nghĩ sâu một chút sẽ thấy cái khó đó ngay.

Đồng Tiểu quệt mũi, chắc lưỡi nói:

- Có lẽ thượng đẳng nhân ít suy nghĩ nên không thấy khó, còn hạ đẳng nhân thì luôn suy nghĩ nên lúc nào cũng thấy khó.

- Nói cho ta biết khó chỗ nào.

- Bỏn hạ đẳng nhân xin được giải trình cho giống người thượng đẳng nhân biết à?

Nghe Đồng Tiểu thốt ra câu này, trên mặt Dương Thiệu An tắt lịm nụ cười mỉm lúc nào cũng nở trên hai cánh môi. Y cau mày nói:

- Ta không thích nghe những lời nói như thế này.

- Ở... không muốn nghe cũng được. Này nhé, hai từ "các hạ" và "túc hạ" thường dành cho những người ngang hàng với nhau. Nếu tại hạ gọi thượng đẳng nhân là các hạ, hóa ra tự đánh đồng mình với thượng đẳng nhân. Vô tình tại hạ lại gieo tiền lệ bất nhất đánh đồng giống người hạ đẳng nhân với Dương huynh sao. Vô tình tại hạ bất kính với Minh chủ và giống người thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân à?

Dương Thiệu An cau gắt nạt ngang:

- Người nói như thế đủ rồi.

Đồng Tiểu nhìn Thiệu An:

- Tại hạ nói thế có gì sai không ạ?

- Người không thể đánh đồng Bạch đạo và Hắc đạo được.

- Tại hạ biết ý của...

Đồng Tiểu lại bỏ lửng câu nói giữa chừng. Y nhìn về phía trước lầu bầu như thể nói với chính mình:

- Đại ca cũng không được, Dương huynh cũng không tốt, các hạ càng không xong, gọi tục danh thì bất kính.

Đồng Tiểu chắc lưỡi:

- Biết gọi bằng gì đâu? Hay cứ phải im như thóc khi bên cạnh có một người ngồi chung xe.

Thở hắt ra một tiếng, Thiệu An gằn giọng nói:

- Im lặng thì hay hơn.

- Đồng Tiểu này im lặng hóa thành tượng... Không được, tượng thì là tượng, người thì là người. Người đâu thể thành tượng được.

Thiệu An đỏ mặt, gay gắt nói:

- Người gọi ta bằng gì cũng được.

Đồng Tiểu nhú mày điểm nụ cười mỉm:

- Vậy Đồng Tiểu này gọi người là giống người thượng đẳng nhân nhé.

Chân diện Thiệu Ân như thể chảy dài xuống. Nét tuấn tú khôi ngô được thay bằng sắc nét tàn nhẫn và lạnh lùng:

- Người còn câu gì để nói không?

Đồng Tiếu gượng cười:

- Thượng đẳng nhân không muốn cười?

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Thượng đẳng nhân nghe được đó.

Đồng Tiếu ôm quyền:

- Thế thì được rồi.

Đồng Tiếu vừa nói vừa trao dây cương vào tay Dương Thiệu An.

Thiệu Ân trừng mắt nhìn Đồng Tiếu:

- Người cầm cương hay ta cầm cương?

Đồng Tiếu giả lả nói:

- Ai cầm cương cũng được mà. Đã ngồi chung một xe rồi thì hạ đẳng nhân hay thượng đẳng nhân cũng chẳng một xuống. Thượng đẳng nhân đừng có lưỡi biếng.

- Người...

Đồng Tiếu khoát tay:

- Hê... Minh chủ thượng tôn phái Thượng đẳng nhân giám sát Đồng Tiếu này chứ đâu có lệnh cho Đồng Tiếu này hầu hạ Thượng đẳng nhân.

Thiệu Ân thở hắt ra rồi miễn cưỡng cầm lấy dây cương.

Đồng Tiếu vén rèm xe nhìn vào trong. Chàng nhận ra ba vò rượu được niêm cẩn thận. Thuận tay y với lấy một vò. Chưa kịp khui nắp thì Thiệu Ân giật lấy vò rượu trên tay y, trừng mắt nói:

- Rượu của ta người không được uống.

- Thì ra rượu của Thượng đẳng nhân, hạ đẳng nhân không được uống. Nếu không uống thì...

Đồng Tiếu nhìn về phía trước làu bàu:

- Không cho uống thì hạ đẳng nhân đành phải nhịn thêm vậy.

- Người không muốn nhịn cũng phải nhịn.

Đồng Tiếu gượng cười. Chàng dựa lưng vào thành khoang xe, ngẩng mặt nhìn lên trời rồi lấy giọng lớn tiếng hát:

"Thu phong tiểu tiểu sâu sát nhân.

Xuân diệt sâu nhập diệt sâu, tọa trung hạ nhân, thù bất hoài lệnh ngã bạch đầu.

Hồ địa dã tiêu phong, thọ mộc hà tu tu

Ly gia nhật xu viễn, y đới nhật xu hoán.

Tâm tư bất năng ngôn, trường trung xa luân."

Chuyển dịch:

"Gió thu rì rào buồn não người

*Ra cũng buồn vào cũng buồn
Trong bạn có ai không buồn đâu?
Khoe tóc tôi bạc. Đất hồ nhiều bèo tấp.
Cây cối cũng héo khô, xa nhà ngày càng xa
Dãi áo ngày càng rộng. Nỗi lòng không nói được.
Tâm trạng rối mù như bánh xe quay."*

Đồng Tiểu hát rồi, bất giác thét lớn lồng lộng:

- A... a... a...

Tiếng thét của Đồng Tiểu khiến Thiệu Ân phải giật mình. Y nhìn sang Đồng Tiểu gất gỏng nói:

- Đồng nô...

Nghe Thiệu Ân gọi mình là Đồng nô, Đồng Tiểu càng lấy hơi thét lớn hơn:

- A... a... a...

Thiệu Ân vỗ vai Đồng Tiểu:

- Người làm sao vậy?

Đồng Tiểu nhìn lại Thiệu Ân:

- Thượng đẳng nhân không biết đấy thôi. Khi hạ đẳng nhân Đồng Tiểu này buồn thì hay hát, hát rồi thì phải là làng bời vì thiếu rượu. Không có rượu hạ đẳng nhân lại hát và lại rống lên như thế để vơi đi nỗi buồn bực trong lòng.

Đồng Tiểu nói dứt câu lại rống cổ thét:

- A... a... a...

Thiệu Ân nhăn mặt:

- Thôi thôi... đủ rồi... đủ rồi...

Thiệu Ân vừa nói vừa bê vò rượu đặt vào tay Đồng Tiểu, làu bàu nói:

- Rượu đây, người đừng hát nữa.

Đồng Tiểu ôm lấy bầu rượu:

- Đa tạ Thượng đẳng nhân. Đa tạ Thượng đẳng nhân.

Thiệu Ân thở hắt ra một tiếng, gất gỏng nói:

- Lỗi tai ta không thích tiếng hát và tiếng thét của người.

- Hạ đẳng nhân có rượu rồi sẽ không hát không la nữa.

Nói dứt câu Đồng Tiểu mở nắp vò rượu, dựa lưng vào vách khoang xe uống.

Kể từ đó chàng không nói gì đến Thiệu Ân mà cứ ôm vò rượu uống hết hơi này đến hơi khác, đến khi vò rượu ba cân cạn nhách liền quẳng xuống vệ đường, dựa lưng vào thành khoang xe, ngẩng mặt nhìn trời cao thăm thẳm. Chẳng mấy chốc những tiếng ngáy pho pho phát ra từ cửa miệng của Đồng Tiểu.

Nghe tiếng ngáy của Đồng Tiểu, Dương Thiệu Ân miễn cưỡng nhìn lại chàng.

Y thở hắt ra một tiếng, vỗ vai Đồng Tiểu nói:

- Đồng Tiểu, người ngủ đó à?

Mặc cho Dương Thiệu Ân vỗ vai mình, Đồng Tiếu vẫn không có một phản ứng gì. Dương Thiệu Ân cau mày, nhìn mặt khi thấy hai bên mép Đồng Tiếu rỉ hai hàng nước bọt. Đã vậy Đồng Tiếu còn dựa đầu vào vai y.

Dương Thiệu Ân đẩy Đồng Tiếu ra nhưng rồi gã lại dựa đầu vào vai y như cũ.

Thiệu An bất nhẫn rít giọng cay độc:

- Trên đời này có bao nhiêu gã Hắc đạo hạ nhân như ngươi. Ta thề sau chuyến đi này sẽ giết sạch chẳng chừa một tên nào.

-- o O o --

Hồi 8

Dị Tâm Bất Dung Tình

Dồng Tiểu vươn vai dụi mắt, ngồi thẳng lên. Chàng không thấy Thiệu Ân ngồi bên. Còn cỗ xe thì dừng ngay ngã ba đường. Bóng tà dương đang lặn dần xuống. Đồng Tiểu nhìn quanh nhưng không thấy Thiệu Ân, liền lớn tiếng gọi:

- Thượng đẳng nhân... Thượng đẳng nhân...

Gọi đến lần thứ hai thì Thiệu Ân từ một táng cây đại thụ bước ra.

Nụ cười giả lả lại hiện trên hai cánh môi của Đồng Tiểu.

Thiệu Ân bước đến bên cỗ xe song mã nhìn Đồng Tiểu:

- Lần sau người nên uống ít rượu một chút.

Đồng Tiểu nhướn mày nói:

- Rượu của huynh... À quên... rượu của Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân ngon quá nên hạ đẳng nhân uống mới lặn kên ra ngủ như vậy. Hẳn là chúng ta đã đi xa rồi nhỉ.

Thiệu Ân bước lên ngồi bên Đồng Tiểu. Y nhìn Đồng Tiểu nói:

- Đi đường nào?

Đồng Tiểu nhướn mày:

- Thượng đẳng nhân không biết à?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Nếu ta biết thì đã khiến ngựa đi rồi.

- Thượng tôn minh chủ, nghĩa phụ của Thượng đẳng nhân không nói cho Thượng đẳng nhân đi đường nào ư?

Nghe Đồng Tiểu thốt ra những lời như thế này, chẳng thể nào Thiệu Ân mỉm cười nổi. Y buông tiếng thở ra rồi nói:

- Nghĩa phụ chỉ phái ta theo giám sát người thôi.

- Hóa ra là vậy.

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân đanh giọng nói:

- Nói cho ta biết đi đường nào?

Đồng Tiểu quệt mũi rồi bất ngờ nhảy xuống đất. Đứng dưới đất chàng nhìn lên Dương Thiệu Ân. Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Sao người lại xuống đất?

Đồng Tiểu giả lả cười nói:

- Hạ đẳng nhân trước khi đi chọn đường của Thượng đẳng nhân trước đã.

- Người nói vậy là nghĩa gì?

- Nói thế mà Thượng đẳng nhân cũng không biết nữa? Nếu không đi đường của Thượng đẳng nhân vừa mới đi thì bụng của hạ đẳng nhân vỡ ra mất. Nếu để cho nó vỡ ra thì Thượng đẳng nhân gửi không được đâu.

Nói rồi Đồng Tiểu bỏ chạy một mạch về phía táng cây đại thụ bên đường, Dương Thiệu Ân đỏ mặt, quay đi nơi khác. Y lâu bầu nói:

- Đúng là đê tiện.

Một lúc sau Đồng Tiểu từ trong táng cây đại thụ quay trở ra, vừa đi vừa xoa bụng. Chàng bước lên ngồi vào chỗ của mình, cầm lấy dây cương, rồi nhìn sang Dương Thiệu Ân, vừa cười vừa nói:

- Con đường đi của Thượng đẳng nhân đúng là thoải mái vô cùng.

Mặt Thiệu Ân đỏ bừng lên. Y bất giác vươn trảo thộp lấy yết hầu Đồng Tiểu:

- Người có tin ta giết người không?

Dương Thiệu Ân mất hẳn vẻ lịch lãm của mình mà thay vào đó là sự cău gắt đến tàn nhẫn. Y thốt ra câu nói bằng chất giọng gay gắt, chỉ nghe thôi xương sống đã gai buốt, lạnh người.

Đồng Tiểu rùng mình, ngập ngừng nói:

- Tại hạ đã làm gì mà Thượng đẳng nhân bỗng đứng nổi giận như vậy?

Thiệu Ân rút trảo công lại, buông tiếng thở dài nói:

- Ta không muốn nghe những lời nói như nhuốc của người nữa. Người nên nhớ, lúc này ta đang giám sát người, và toàn bộ Dịch Nhân cốc hiện nằm trong tay nghĩa phụ ta. Sinh mạng của bọn hạ nhân đó sống chết tùy thuộc vào người đó.

Đồng Tiểu từ từ giật dây cương cho đôi tuấn mã rẽ sang trái. Vừa điều khiển đôi tuấn mã, Đồng Tiểu vừa nói:

- Xem chừng hạ đẳng nhân và Thượng đẳng nhân không thể hòa hợp với nhau được.

Chàng buông tiếp một tiếng thở dài, rồi nhìn sang Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Nếu như Thượng đẳng nhân không thể hòa hợp được với hạ đẳng nhân, hạ đẳng nhân này có thể đi một mình mà không cần đến sự giám sát của Thượng đẳng nhân.

Thiệu Ân nạt ngang:

- Hồ đồ, chức nghiệp của ta là phải theo người như hình với bóng.

- Vậy ư?

- Đó là chỉ ngôn của Thượng tôn minh chủ nghĩa phụ.

Đồng Tiểu quệt mũi, nghiêm giọng nói:

- Giám sát thì đành phải chấp nhận sự hòa hợp chẳng muốn có này, nhưng không biết người có chấp nhận không?

Nói rồi, Đồng Tiểu chú nhãn nhìn về phía trước.

Thiệu Ân hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

- Quyết định đi đâu là quyền của hạ đẳng nhân.

Thiệu Ân quay lại không đáp lời Đồng Tiếu.

Thiệu Ân cảm nhận như có cái gì đã đang thay đổi trong Đồng Tiếu. Chất giọng ngày ngô đã được thay bằng chất giọng nhạt nhẽo lạnh lùng. Chính sự thay đổi đó khiến y phải tò mò nhìn Đồng Tiếu.

Thiệu Ân thở ra:

- Ta nghĩ giữa ta và ngươi nên có một khoảng cách.
- Khoảng cách phân chia hạ nhân và thượng nhân.

Thiệu Ân gật đầu:

- Ta muốn có khoảng cách đó.
- Còn tại hạ thì chẳng muốn có khoảng cách đó chút nào. Nhưng thế nào giữa hạ đẳng nhân Đồng Tiếu và Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân cũng có khoảng cách mà.

Nói rồi chàng giật mạnh dây cương cho đôi tuấn mã chuyển sang nước đại rầm rập phi trên quang lộ. Khi mặt trời xế bóng thì hai người đến trấn Cửu Châu.

Đồng Tiếu dừng xe trước một khách điếm khá khang trang. Chàng bước xuống xe nhìn Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Hạ đẳng nhân sẽ nghỉ đêm ở đây. A... Hạ đẳng nhân nói cho Thượng đẳng nhân biết, khách điếm dành cho những kẻ hạ đẳng như Đồng Tiếu này thôi, nên rất ô uế. Nếu Thượng đẳng nhân không ngại thì cùng hạ đẳng nhân lưu trong khách điếm. Bằng như ngại thì ngồi ngoài này.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu. Y bước xuống xe.

Vừa đặt chân xuống đất, y nói:

- Dương mã không phải là gã xà ích giữ xe ngựa cho người.

Đồng Tiếu nhướng mày:

- Tùy Thượng đẳng nhân vậy.

Nói rồi Đồng Tiếu đi thẳng một mạch vào trong khách điếm. Chờ cho Đồng Tiếu khuất dạng hẳn rồi, Dương Thiệu Ân mới thả bước chậm rãi theo sau chàng.

Đồng Tiếu thấy Thiệu Ân bước qua cửa nhưng vờ như không thấy. Thiệu Ân nhìn chàng có vẻ lưỡng lự, rồi quyết định bước đến bàn Đồng Tiếu.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Ta ngồi chung với người được chứ?

Nhìn Thiệu Ân, Đồng Tiếu ôn nhu đáp lời:

- Mời, có đủ chỗ cho Thượng đẳng nhân ngồi mà.

Nói rồi miệng Đồng Tiếu điểm nụ cười giả lả.

Đồng Tiếu bưng chén rượu tự uống, không màng đến Thiệu Ân.

Thiệu Ân ngoắc gã điếm chủ:

- Một vò rượu năm cân.

Gã điếm chủ hối hả bưng rượu bày ra bàn. Thiệu Ân chuốc rượu vào chén uống luôn một lúc ba chén.

Chờ Thiệu Ân uống xong đặt chén xuống bàn, Đồng Tiếu mới nói:

- Thượng đẳng nhân uống rượu của hạ đẳng nhân thấy thế nào?
- Rượu thì không phân biệt hạ đẳng hay thượng đẳng....

Đồng Tiếu lắc đầu nói:

- Nói như thế sai rồi, người ta có thể phân biệt rượu ngon hay không ngon, hảo tửu hay không hảo tửu, danh tửu hay là rượu tầm thường, nhưng không phân biệt con người là hạ nhân hay thượng nhân mới đúng.

Chàng nói rồi bưng chén rượu của mình uống cạn. Đặt chén rượu xuống bàn, Đồng Tiếu đứng lên nhìn qua những bàn có thực khách đang ngồi uống, lớn tiếng nói:

- Chư vị bằng hữu huynh đệ, chúng ta cho Đồng Tiếu này hỏi một câu không?

Mọi con mắt thực khách đều đổ dồn đến Đồng Tiếu.

Chàng nói:

- Nếu chư vị trả lời đúng, tại hạ xin mạn phép thết đãi chư vị huynh đệ tất cả rượu có trong khách điếm này.

Mọi người nhao nhao hẳn lên.

Bàn đối diện một gã hán ngân gậy như cây tre miếu đứng lên, ôm quyền hướng về phía Đồng Tiếu nói:

- Công tử có điều chi muốn hỏi à?

Đồng Tiếu ôm quyền nói:

- Tại hạ chỉ hỏi huynh đài một câu thôi. Trên cõi nhân sinh này, người ta phân biệt con người bằng gì?

- Ở... thì chỉ phân biệt qua hình dạng thôi. Người này khác người kia ở mắt, mũi và miệng, dáng đi dáng đứng. Nếu không thì cũng khác tên và họ.

- Nếu có hai người giống nhau như đúc, như hai giọt nước thì phân biệt bằng cách nào?

- Ở... cái này...

Gã lắc đầu:

- Tại hạ không biết.

Mặt của Đồng Tiếu nhú lại, nhăn nhó:

- Có thể mà các hạ cũng không biết. Vậy ở đây có ai trả lời dùm tại hạ không ạ?

Từ ngoài cửa một thiếu nữ trạc mười tám đôi mươi vận võ phục bước vào:

- Công tử có cần hỏi đến Thục A Di này không?

Đồng Tiếu nặn nụ cười giả lả rồi nói:

- Ai trả lời câu hỏi này, tại hạ cũng đều muốn nghe.

- Vậy để ta trả lời cho công tử vậy!

- Tại hạ rất sẵn sàng lắng tai nghe cô nương nói.

- Nếu có hai người giống nhau như hai giọt nước thì chỉ có thể phân biệt họ qua tính cách, người tốt và kẻ xấu thôi.

Đồng Tiếu ôm quyền xá:

- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo. Lời chỉ giáo của cô nương đúng là lời vàng thước ngọc, giải tỏa những thắc mắc cho tại hạ. Nhân đây tại hạ xin được bồi đáp lại cho cô nương và chư vị bằng hữu ở đây số rượu tại khách điểm này.

Đồng Tiểu ngoắc gã tiểu nhị.

Gã tiểu nhị bước đến, chàng nói:

- Tại hạ phiền điểm chủ bưng hết rượu trong khách điểm ra đãi cho chư vị bằng hữu và vị cô nương kia.

Gã điểm chủ phẩn khích hấn lên. Lão khum người nói:

- Tiểu nhân làm ngay... làm ngay...

Gã dợm bước đi thì Đồng Tiểu níu lại, gã liền hỏi:

- Công tử còn sai khiến gì tiểu nhân không ạ?

- Tại hạ không dám sai khiến gì điểm chủ hết mà chỉ nói điểm chủ đừng tự xem mình là tiểu nhân trước tại hạ. Đã là người thì ai cũng ngang như nhau cả.

- Dạ dạ, tôi sẽ ghi nhớ lời nói này.

Rượu được bày ra, mọi người đua nhau uống.

Thiệu Ân không màng đến những gì Đồng Tiểu làm, mà cứ ngồi lăm lì uống rượu như người bàng quan.

Thục Á Di bưng chén rượu bước qua bàn Đồng Tiểu. Nàng nheo đôi mày vòng nguyệt nhìn Thiệu Ân. Nàng nhìn cứ như bị khuôn mặt khô ngô tuần tú của họ Dương hút lấy đôi thu nhân gần như không chớp. Đồng Tiểu tò mò nhìn nàng.

Chàng tăng háng.

Nghe tiếng tăng háng của Đồng Tiểu, Thục Á Di mới nhìn lại. Nàng điểm nụ cười mỉm.

Đồng Tiểu giả lả cười với nàng.

Thục Á Di nhìn lại Dương Thiệu Ân rồi nói:

- Dương huynh, không nhận ra Thục muội này sao?

Dương Thiệu Ân ngẩng lên nhìn nàng. Nụ cười mỉm gợi tình hiện lên hai cánh môi của y.

Thục Á Di nói:

- Huynh đến Phi Yến trang của muội một lần, không nhớ sao?

Thiệu Ân nhìn nàng một lúc rồi nói:

- Tại hạ nhớ ra rồi. Thì ra là Thục tiểu thư.

Đồng Tiểu nói:

- Thì ra Thục cô nương và...

Đồng Tiểu bỏ lửng câu nói giữa chừng một lúc mới nhìn Thục Á Di hỏi:

- Tại hạ mạo phạm hỏi cô nương thuộc người nào?

Á Di sửng sờ:

- Công tử nói vậy là có ý gì?

- Ở... tại hạ chỉ tò mò nói.

Thiệu Ân lên tiếng nói:

- Phi Yến trang của Thục Tùng Nhân trang chủ là thiên hạ đệ nhất trang. Tiếng tăm lẫy lừng trong giới Bạch đạo, người nên kính trọng tiểu thư một chút.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tại hạ đã biết tiểu thư là người nào rồi. Hai người có thể hòa hợp với nhau, tại hạ mời tiểu thư.

Đồng Tiểu nhường ghế cho nàng.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu rồi quay lại Thục Á Di:

- Thục tiểu thư, lâu nay tại hạ không ghé Phi Yến trang để hỏi thăm lão trang chủ. Thất lễ vô cùng, không biết bọn Hắc đạo ở Cửu Châu như thế nào rồi?

Thục Á Di phẫn khích nói:

- Dương huynh, tất cả bọn Hắc đạo ở Cửu Châu đều đã bị phụ thân muội thu phục rồi.

Dương Thiệu Ân ôm quyền:

- Tiếng tăm của Phi Yến trang chủ lẫy lừng võ lâm, tại hạ ngưỡng mộ vô cùng. Có dịp tại hạ sẽ đến viếng thăm trang chủ.

Đồng Tiểu chen vào:

- Hây, nhân dịp này Thượng đẳng nhân nên ghé thăm Phi Yến trang chủ cũng được mà. Đẳng nào thì chúng ta cũng phải đến Phi Yến trang thôi.

Thiệu Ân nhìn sang Đồng Tiểu:

- Ta không nói với người.

Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Vậy Đồng Tiểu này xin cáo từ.

Chàng rời bàn của mình nhưng vẫn nghe Thục Á Di nói với Dương Thiệu Ân:

- Dương huynh, sao Đồng công tử lại gọi huynh là Thượng đẳng nhân.

Thiệu Ân lắc đầu, gượng cười nói:

- Hấn nói năng lung tung, tiểu thư đừng nghe những gì hấn nói.

- Chư vị bằng hữu, ở đây ai lạ hạ đẳng nhân thì Đồng Tiểu này sẽ khoản đãi tất cả. Còn ai không phải là hạ đẳng nhân thì Đồng Tiểu này... xin tự uống một mình. Và cũng tự tính kim lượng một mình mà thôi.

Thục khách trong tửu điểm nhao nhao hấn lên tự cho mình là hạ đẳng nhân.

Thế là cả một bàn đồ ăn thức uống được bày ra, tạo nên cảnh nhộn nhạo thật nực cười.

Uống vào lời ra, gã hán nhân như cây tre miếu nóc cả một bầu rượu rồi đứng lên nói:

- Cái gì thượng đẳng nhân với hạ đẳng nhân.

Nhìn lại Thiệu Ân, chỉ vào y, gã hán nhân nói:

- Gã tự cho mình là Thượng đẳng nhân à? Gã có khùng không vậy?

Đồng Tiểu nói:

- Huynh nói nhỏ, kéo đến tai Dương đại ca.

Gã vỗ ngực mình:

- Đến tai gã thì đã sao nào, gã không biết Cửu Châu này có Nhâm Đạt Hoa công tử à?

Nhâm Đạt Hoa hất mặt nói:

- Tiểu huynh đệ biết gã đụng đến Nhâm Đạt Hoa là đụng đến ai không. Đụng đến Nhâm Đạt Hoa là đụng đến huyện lệnh Cửu Châu đó.

Đồng Tiểu gã gật đầu:

- À hóa ra Nhâm huynh là trưởng tôn của huyện lệnh đại nhân.

Nhâm Đạt Hoa gật đầu:

- Đúng.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Hạnh ngộ... Hạnh ngộ...

Nhâm Đạt Hoa khẽ gật đầu:

- Tiểu huynh đệ, để ta qua nói với gã cuồng tâm đó, gã nên biết thân phận của gã.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Mời Nhâm huynh.

Nhâm Đạt Hoa sửa lại trang phục bước qua bàn Thiệu Ân và Thục Á Di.

Họ Nhâm nhìn Thục Á Di:

- Thục cô nương nhớ tại hạ chứ?

Á Di ôn nhu nói:

- Ta biết công tử, và huyện lệnh đại nhân thường hay sang biệt trang của lão nhân gia.

- Thế còn gã ngồi chung với cô nương là ai vậy? Y là ai mà dám tự cho mình là Thượng đẳng nhân?

Nhâm Đạt Hoa vừa nói vừa vỗ vai Dương Thiệu Ân:

- Tiểu tử, người là ai?

Lời còn đọng trên môi Nhâm Đạt Hoa thì tay gã bị gạt qua bên, Thiệu Ân đứng phắt dậy, điểm chỉ pháp vào tam tinh gã. Gã mở to hai con ngươi, rùng mình một cái, mồ hôi xuất hạn bởi tiếp nhận ánh mắt sát trùng của Thiệu Ân.

Thiệu Ân nhạt nhẽo nói:

- Nhâm công tử có tin tam tinh của mình sẽ thủng không?

Câu nói này của Thiệu Ân khiến Nhâm Đạt Hoa rùng mình. Gà lấp bắp nói:

- Người biết ta là huyện lệnh của Cửu Châu chứ?

- Nếu cha công tử là một cao thủ hắc đạo thì người chẳng thể nói được câu đó đâu.

Thục Á Di nói:

- Dương huynh, tha cho Nhâm công tử đi.

Thiệu Ân nhạt nhẽo nói với Nhâm Đạt Hoa:

- Người nên biết giữ phận mình. Nếu người chẳng biết phân định rõ trắng đen thì người sẽ chết bởi tay ta đó.

Nói dứt câu, tả thủ của Thiệu Ân vỗ nhẹ vào vùng hạ đẳng của họ Nhâm.

Nhâm Đạt Hoa thối liền ba bộ, mắt trừng trừng, khụp hẳn người xuống. Thiệu Ân gần giọng nói:

- Người mới thoát một cái chết đó.

Nhâm Đạt Hoa xét nét rồi lui nhanh ra khỏi khách điểm. Theo sau chân Nhâm Đạt Hoa, bọn thực khách lần lượt bỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại mỗi một mình Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu bưng chén rượu hương về phía Thục Á Di:

- Tại hạ mời tiểu thư.

Thiệu Ân lên t nói với Á Di:

- Thục tiểu thư, y là người của Hắc đạo.

Nghe Thiệu Ân nói, Đồng Tiếu chau mày rồi phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Thục cô nương, tại hạ là người của Hắc đạo, vậy cô nương có uống với tại hạ chén rượu này không?

Á Di lắc đầu nói:

- Bồn cô nương không uống rượu với những nhân vật Hắc đạo.

- Tại sao vậy?

- Hắc đạo và Bạch đạo không thể chung một đường.

Đồng Tiếu đứng lên:

- Thế mà khi nãy tại hạ cứ tưởng đâu Thục cô nương biết phân định con người chứ?

Chàng cười khẩy rồi nói:

- Thục cô nương không uống, tại hạ đành uống một mình vậy. Xem chừng nữ nhân Bạch đạo cũng khó gần gũi được.

Nói rồi chàng dốc chén rượu uống cạn, thản nhiên ngồi xuống độc ẩm một mình, chẳng màng đến Á Di và Thiệu Ân.

Một lão trượng từ ngoài cửa bước vào. Lão chống gậy bước đến bàn Đồng Tiếu, chìa cái muống đến trước mặt chàng:

- Thượng nhân, làm ơn cho lão...

Đồng Tiếu nhìn lão từ từ đứng lên. Chàng nắm lấy bàn tay có sáu ngón của lão già:

- Lục chỉ... bá bá có nhận ra Đồng Tiếu này không? Đồng Tiếu đây này.

Nhượng đôi chân mày bạc phếch, mắt lem nhem, lão trượng nghiêng mắt nhìn Đồng Tiếu.

Lão lè nè nói:

- Phải... phải Đồng tiểu tử thường đi chung với Đào Hoa Tặc Đồng Chư không?

- Chính hiền diệt đây.

Chàng vừa nói dứt câu thì chớp thấy Thiệu Ân đứng lên.

Đồng Tiếu lách bộ đứng che lão trượng.

Thiệu Ân gần giọng nói:

- Lục chỉ thần châu Quảng Ngụ.

Vừa nói Thiệu Ân vừa quay mặt lại nhìn, bất giác y và Đồng Tiếu đối nhãn nhau.

Thiệu Ân gần giọng nói:

- Đồng Tiểu, tránh ra bên.
- Tránh ra để làm gì?
- Ta phải đóng triệt nô nhân lên trán lão.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Ta không cho người làm điều đó.

Thiệu Ân lững thững bước đến trước mặt Đồng Tiểu:

- Người tránh ra không?

Đồng Tiểu gượng cười, giả lả nói:

- Người không thấy Quảng bá bá như thế nào ư? Người đã là gì và phải sống như thế nào à?

- Ta không cần đến cuộc sống lão.

Thiệu Ân nhếch môi cười mỉm, trong khi mồ hôi lại vã ra trán Đồng Tiểu.

Những giọt mồ hôi trên trán Đồng Tiểu đập vào mắt Thiệu Ân, khiến y lộ vẻ đặc ý.

Y đặt tay vào ngực áo toan lấy ngọc triệt.

Đồng Tiểu chờ cho tay Thiệu Ân vừa lần vào ngực áo mới bất ngờ rút ngọn trủy thủ giấu dưới ống giày chích vào yết hầu y.

Đôi thần nhãn của Đồng Tiểu như đóng đinh vào mắt Thiệu Ân.

Thiệu Ân nhếch môi nói:

- Người dám đâm ngọn trủy thủ đó vào yết hầu ta không?
- Có thể lắm đó. Còn người thì không dám giết Đồng Tiểu này rồi, bởi người lấy mạng ta thì đâu có ai tìm ra được bí mật sợi dây chuyền ngọc thạch này.
- Ta lấy mạng người bất cứ lúc nào cũng được. Giết người còn dễ hơn lấy đồ trong ngực áo đó.

Đồng Tiểu nghiêm giọng:

- Vậy sao người không ra tay đi, đầu Đồng Tiểu này cũng sẽ rơi xuống như Hoạch thúc thúc, nhưng trước khi ta chết thì ngọn trủy thủ này chắc chắn kịp xuyên vào yết hầu người bằng tất cả nghị lực của ta.

Câu nói này của Đồng Tiểu khiến mặt của Thiệu Ân bất giác sa sầm với những nét căng thẳng.

Đồng Tiểu thở ra chậm rãi nói:

- Sao người có thể tha tội cho một gã Nhâm Đạt Hoa công tử vừa kiêu căng, vừa lố bịch, nhưng lại không thể bỏ qua cho một lão trượng tuổi tác xế chiều.

- Lão là Hắc đạo...

Đồng Tiểu rít giọng nói:

- Người chán nghe ta hát, ta thét thì ngược lại ta rất chán ngán giọng nói và ngôn phong của người. Hai chúng ta cùng chết nhé.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Dừng làm chuyện hồ đồ. Trong tay người còn có những sinh mạng của bọn người Dị Nhân Cốc.

Răng trên của Đổng Tiếu cắn vào môi dưới đến rịn máu. Những âm thanh ken két phát ra từ cửa miệng chàng:

- Thiệu Ân, người có đồng ý để cho Quảng bá bá của ta bình yên sống nốt những ngày còn lại không?

Thiệu Ân lưỡng lự rồi gật đầu:

- Thôi được, ta đồng ý với người.

Thở hắt ra một tiếng, Đổng Tiếu nói với lão Lục chỉ thần thâu Quảng Ngụ:

- Bá bá, đừng nên để gã này thấy mặt người nữa.

Lục chỉ thần thâu khẽ gật đầu.

Đổng Tiếu từ từ rút ngọn trủy thủ lại, nhưng vẫn đứng án ngữ trước Lục chỉ thần thâu.

Hai người đối nhãn nhìn nhau một lúc, Thiệu Ân mới quay bước trở lại.

Buông một tiếng thở dài như thể vừa trút xong một gánh nặng trên vai mình, Đổng Tiếu vội vã lấy ra một hạt dạ minh châu đặt vào tay Lục chỉ thần thâu.

Chàng dẫn lão ra tận cửa khách điếm rồi nói:

- Bá bá, hãy tìm chốn nào đó thanh bình mà ẩn tích mai danh.

Lục chỉ thần thâu nhìn chàng.

Đổng Tiếu hối thúc lão:

- Bá bá đi đi.

Lục chỉ thần thâu rớm nước mắt.

Lão lắp bắp nói:

- Hiền diệt bảo trọng. Nếu có cơ hội hiền diệt hãy đến ngôi cổ miếu thần hoàng ngoại trấn Cửu Châu.

- Tiểu diệt sẽ đến đó.

Đổng Tiếu chờ lão Quảng Ngụ đi hẳn rồi mới quay vào trong khách điếm. Chàng bước đến bên bàn của Thiệu Ân và Thục Á Di. Nhìn hai người Đổng Tiếu từ tốn nói:

- Nếu như Đổng Tiếu này có làm điều chi sơ xuất, mong Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân và Thục Á Di cô nương bỏ qua cho.

Thiệu Ân nhìn lên Đổng Tiếu bằng thứ ánh mắt chẳng có chút thiện cảm gì.

Y từ tốn nói:

- Ta chẳng quan tâm đến người. Có một điều duy nhất ta nói cho người biết, người làm bất cứ điều gì cũng nên nhớ rằng Dương mỗ là người giám sát người và có quyền sai khiến người.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tại hạ sẽ ghi nhớ điều này.

Nói rồi, hai cánh môi Đổng Tiếu điểm một nụ cười mỉm. Nụ cười của chàng trông thật thóm hỉnh nhưng không thiếu nét giả lả. Nheo mắt với Thục Á Di, Đổng Tiếu nói:

- Tại hạ ngang dọc khắp giang hồ ngay từ lúc tóc còn để chỏm, nhưng chưa bao giờ thấy người nào xinh đẹp như Thục tiểu thư. Tiểu thư đúng là một mỹ nữ nhan sắc vẹn toàn.

Nghe Đồng Tiểu buông lời khen tặng mình, sắc diện của Á Di ửng hồng e thẹn. Nàng giả lả đáp lời Đồng Tiểu:

- Ta không đáng như lời công tử nói đâu.

- Hây... Tiểu thư khách sáo với tại hạ rồi. Tại hạ nói thật đấy mà.

Chàng cười khẩy rồi nói tiếp:

- Phàm là Thượng đẳng nhân thì ai cũng đẹp cả.

Chở tay lên mặt bàn, Đồng Tiểu nhìn qua Thiệu Ân:

- Ví như những huynh đệ lúc này. Họ đều là Thượng đẳng nhân nên Đồng Tiểu này mới phải bồi tiếp người ta. Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân có đồng ý với tại hạ không?

Thiệu Ân nhếch môi cười mỉm rồi nói:

- Phận của người phải như vậy.

- Tại hạ luôn biết phận của mình, nên cố làm hết phận của một hạ đẳng nhân. Duy có một điều hạ đẳng nhân không làm được.

Thiệu Ân cau mày hỏi:

- Điều gì?

- Hạ đẳng nhân Đồng Tiểu này không bao giờ mất ngân lượng cho Thượng đẳng nhân ở khách điếm này, Dương Thiệu Ân Thượng đẳng nhân phải tính toán dùm tại hạ à.

- Ta không nệ hà những tiểu tiết như người.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Cảm kích... cảm kích...

Nhìn lại Thục Á Di, Đồng Tiểu nói:

- Hạ đẳng nhân Đồng Tiểu không dám quấy rầy nhị vị. Xin cáo lui ra ngoài.

Chàng nói dứt câu liền quay bước đi thẳng ra cửa. Chợt Đồng Tiểu dừng chân ngay ngưỡng cửa khách điếm, quay lại nói với Thiệu Ân:

- Thượng đẳng nhân nhớ thanh toán mọi phí tổn cho lão điếm chủ đấy nhé.

Thiệu Ân cau mày khoát tay.

Đồng Tiểu cười khẩy rồi đi thẳng ra ngoài cõ xe song mã.

-- o O o --

Hồi 9

Hoang Mộng Dị Tình

- Đồng công tử là ai vậy?

Thiệu Ân nhìn Thục Á Di nói:

- Một gã công tử thuộc giới Hắc đạo, được đặc ân của nghĩa phụ.

- Y là người của Hắc đạo à. Đã là người của Hắc đạo sao hẳn lại đi chung với huynh?

- Y được may mắn hơn những gã Hắc đạo khác.

Nàng nhìn Thiệu Ân mỉm cười rồi nói:

- Hình như Dương huynh không thích y lắm.

- Bất cứ một gã Hắc đạo nào cũng đều không có trong tầm mắt của Thiệu Ân này.

- Phụ thân của muội cũng thường nói như huynh.

- Phi Yến trang chủ là người được giới võ lâm Bạch đạo ngưỡng mộ vì cả tính cương trực và hào phóng của người.

- Dương huynh ngưỡng mộ phụ thân của muội?

Thiệu Ân gật đầu:

- Rất ngưỡng mộ. Những người như trang chủ ta đều rất ngưỡng mộ. Ở Trang chủ có sự phân định rõ ràng Hắc đạo và Bạch đạo.

Thục Á Di nhìn Thiệu Ân, từ tốn nói:

- Phụ thân được Dương huynh ngưỡng mộ, muội vô cùng hoan hỷ. Nhưng...

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Nhưng có lúc, muội thấy phụ thân không thể đánh mất chính đạo của mình. Người trở nên tàn nhẫn đến lạnh lùng.

Thiệu Ân nhướng mày nhìn nàng:

- Tàn nhẫn lạnh lùng là sao?

- Ở... thì nhiều khi muội thấy phụ thân quá ư tàn bạo với những nô nhân Hắc đạo trong Phi Yến trang.

Thiệu Ân nhìn nàng điểm nụ cười mỉm. Y nhún vai nói:

- Hành động của Phi Yến trang chủ khiến muội áy náy.

Nàng gật đầu:

- Thỉnh thoảng muội cũng áy náy khi tận mắt chứng kiến lão nhân gia hành hình những nô nhân Hắc đạo.

Thiệu Ân dốc chén rượu uống cạn rồi nhìn Á Di nói:

- Muội không phải áy náy làm gì. Tất cả bọn nô nhân Hắc đạo đều đáng bị trừng phạt cả. Đó là sự phân định giữa Hắc đạo và Bạch đạo.

- Nhưng dù sao họ cũng là con người như chúng ta.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Mọi đừng xem chúng là con người như chúng ta. Nếu độ lượng thì mọi chỉ nên xem chúng như những nô nhân thấp hèn. Nhìn chúng bằng ánh mắt đó đã là may mắn cho bọn chúng rồi.

Thiệu Ân nhìn Á Di nói tiếp:

- Ngày mai, huynh sẽ đến tham kiến Phi Yến trang chủ.

Thục Á Di nhìn Thiệu Ân:

- Huynh nói đến thì phải đến đó.

- Nhất định huynh sẽ đến mà.

- Mọi sẽ báo với lão nhân gia chuẩn bị nghênh tiếp Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, sát tinh của bọn ma đạo.

Thiệu Ân nhướng đôi chân mày lưỡi kiếm. Nhân diện khô ngô anh tuấn của Thiệu Ân đập vào mắt Á Di. Nàng bẽn lễn nói:

- Phụ thân thế nào cũng mở dạ yến khoảng đãi Dương huynh.

- Dương Thiệu Ân này không muốn làm phiền Phi Yến trang chủ đâu.

- Sao huynh lại nói vậy? Huynh ghé thăm Phi Yến trang là điều vinh hạnh cho Phi Yến trang mà.

- Mọi về nhớ cho huynh gửi lời chúc vấn an đến lão trang chủ.

- Mọi sẽ nói, nhưng huynh phải nhớ đến đó.

Thiệu Ân gật đầu:

Thiệu Ân tiễn Á Di ra đến tận cửa khách điếm. Thiệu Ân nói:

- Mọi bảo trọng.

- Huynh không cần phải lo. Bây giờ chúng ta có thể đi đêm về tắt cũng không sao. Bởi tất cả bọn ma đạo đều đã bị Bạch đạo khắc chế cả rồi.

- Huynh thích sự an bình của những ngày này.

Nàng liếc Thiệu Ân bằng ánh mắt gợi tình rồi nói:

- Mọi sẽ đón huynh.

- Huynh sẽ đến.

Thục Á Di đi rồi, Thiệu Ân mới thả bước đến bên cỗ xe. Y không thấy Đồng Tiểu ngồi trên ghế xà ích liền lên tiếng:

- Đồng Tiểu...

Đồng Tiểu vén rèm thò đầu ra:

- Sao lại ra đây?

- Người hỏi ta câu ngờ ngẩn như thế à?

- Tại hạ những tưởng đâu Thượng đẳng nhân cùng với Á Di cô nương ở trong khách điếm đó suốt đêm chứ?

- Nam nữ thọ thọ bất thân.

Thiệu Ân vừa dứt lời thì Đồng Tiếu buông luôn một câu:

- Mỡ dăng tới miệng mèo mà còn bày đặc chề.

Nghe Đồng Tiếu thốt ra câu này, mặt Thiệu Ân nóng bừng lên. Y miễn cưỡng nói:

- Cách sống của bọn hạ nhân Hắc đạo đúng như người nghĩ. Còn những người thuộc giới Bạch đạo không như người tưởng đâu.

- Thế ư... Nếu không có cách sống của bọn hạ nhân Hắc đạo, e rằng hổng có Bạch đạo thượng nhân đâu. Còn nếu như Thượng đẳng nhân nói Bạch đạo là những con người khí khái. Hê... nếu như Thượng đẳng nhân nghe được những lời Nhâm Đạt Hoa nói với Hạ đẳng nhân Đồng Tiếu này thì sẽ nóng rần cả mặt đó.

Đồng Tiếu quệt mũi rồi phủ rèm xuống. Vừa phủ rèm Đồng Tiếu vừa nói:

- Trong khoang xe này rất chật chội, Thượng đẳng nhân mà vào trong này với Hạ đẳng nhân coi chừng lây cái mùi của hạ đẳng nhân đó. Với lại khi hạ đẳng nhân ngủ thì thường trung tiện... mùi đó càng khó ngửi lắm.

- Dương mõ không bao giờ ngủ chung với người.

Đồng Tiếu vén rèm:

- Đa tạ... đa tạ... mùi của hạ đẳng nhân không sao ngửi được như mùi của Thượng đẳng nhân đâu.

Đồng Tiếu nói đến đây thì lão điểm chủ hối hả bước ra.

Đồng Tiếu mỉm cười nói:

- Hê... Thượng đẳng nhân đã trao ngân lượng chưa mà lão hối hả chạy ra kìa.

Thiệu Ân cau mày sa sầm mặt.

Lão điểm chủ hối hả bước đến, ôm quyền khom người trước mặt Thiệu Ân:

- Dương công tử, tiểu nhân đã chuẩn bị gian phòng thượng khách cho công tử. Mời công tử...

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Tại hạ đa tạ điểm chủ.

- Thượng đẳng nhân đi đến đâu cũng có người hậu dịch, ai mà không thích nhỉ. Hê, lão có lòng thì đem cho tại hạ vài vò rượu ngon và ít thức ăn nóng nhé.

Lão điểm chủ rối rít nói:

- Lão sẽ đem ra ngay.

- Tại hạ chờ lão điểm chủ.

Lão nhìn lại Thiệu Ân:

- Mời Dương công tử.

Thiệu Ân được lão điểm chủ đưa đến một gian phòng thượng khách cách biệt hẳn với tòa khách điểm của lão.

Lão nhìn Thiệu Ân:

- Dương công tử, có người đang chờ công tử trong phòng.

- Ai chờ ta?

- Lão cũng không biết.

Thiệu Ân nhìn lão điểm chủ:

- Được rồi, Dương mỗ sẽ biết người đó là ai thôi.

- Có cần gì công tử cứ sai bảo tiểu nhân.

Thiệu Ân khẽ gật đầu.

Chờ lão điểm chủ đi rồi, Thiệu Ân mới mở cửa bước vào. Vừa bước vào căn phòng, đập ngay vào mắt Thiệu Ân là tấm kim bài lệnh chủ của Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Dội mắt nhìn về phía tròng kỹ, phía sau tấm rèm lụa màu hồng, Thiệu Ân thấy bóng người nằm duỗi dài trên đó.

Y tự hỏi thầm:

"Ai nằm sau tấm rèm kia? Chẳng lẽ nghĩa phụ theo chân mình?"

Vừa nghĩ Thiệu Ân vừa thả bước đến trước tấm rèm. Y chợt đứng như pho tượng nhìn vào tấm rèm lụa màu hồng. Một dáng nữ nhân quen thuộc nằm sau đó.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Minh chủ phái cô đến đây đưa tin gì cho tại hạ?

Cánh tay nõn nà thò ra từ từ vén tấm rèm lụa lên, nữ nhân cố ý làm từ từ để Thiệu Ân có thể nhìn thấy đôi chân trần thon thả, và cân đối của nàng.

Thiệu Ân cau mày vì khi tấm rèm được vén lên hẳn rồi, khuôn mặt lả lơi nhưng lại rất xinh đẹp của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh đập vào mắt y.

Y nhìn Triệu Vị Thanh thấy nàng mặc mỗi chiếc ngoại y mỏng tanh, có thể nhìn xuyên qua để thấy những đường cong của cơ thể.

Thiệu Ân sượng sùng, phải quay mặt chỗ khác né tránh.

Y đành giọng nói:

- Sao lại là nàng?

Vị Thanh nhỏ nhẹ ôn nhu nói:

- Thiếp và chàng đã là người cùng một con đường rồi, sao chàng còn tránh mặt thiếp?

Thiệu Ân lắc đầu nói:

- Ai nói ta và nàng chung một con đường.

- Thiếp giờ đã là người của Minh chủ, đã là người của Bạch đạo rồi. Đâu còn là người của Hắc đạo nữa.

Thiệu Ân buông tiếng thở ra, rồi nói:

- Trong mắt của Dương Thiệu Ân này, Ngọc Diện Hồ Ly vẫn là người của Hắc đạo, cho dù nàng có được nghĩa phụ thân nạp vào Bạch đạo, thì trong nàng vẫn có dòng máu Hắc đạo gớm ghiết và đáng kinh tởm.

Triệu Vị Thanh chỏi tay từ từ ngồi lên:

- Chàng quá cố chấp rồi. Nếu thiếp là người của Hắc đạo thì sao được Minh chủ ban cho lệnh bài của người để thỏa mãn ước nguyện của mình.

Thiệu Ân thở ra, rồi nói:

- Nghĩa phụ trao cho nàng tấm lệnh bài Minh chủ, phái nàng đến để truyền đạt điều gì với Dương mẫu?

Triệu Vị Thanh thả chân xuống tràng kỷ, đôi chanc ủa nàng như thể xé tấm ngoại y ra làm hai để phơi vùng đùi non trắng nõn. Vị Thanh ôn nhu nói:

- Minh chủ chẳng truyền đạt gì với chàng cả.

- Nghĩa phụ không truyền đạt gì với ta ư?

- Không!

- Không? Vậy thì ta cáo từ.

Nói rồi, Thiệu Ân sải bước về phía cửa nhưng Triệu Vị Thanh đã đứng lên, gắt giọng nói:

- Đứng lại.

Thiệu Ân dừng bước, gay gắt nói:

- Nàng đừng quên trong mắt ta nàng vẫn là người Hắc đạo, cho dù nàng có được nghĩa phụ thâm nạp thì ta vẫn không quên nàng là người Hắc đạo.

Nói dứt câu Thiệu Ân lại toan bước, nhưng Ngọc Diện Hồ Ly đã nhanh hơn, lướt qua mặt, dang tay chặn ngay trước cửa căn phòng. Thân thể nàng như phơi ra trước mặt Thiệu Ân.

Thân thể nàng không thể nói là xấu được, mà ngược lại ngồn ngộn sức quyến rũ gợi tình. Từ khuôn mặt, đến vùng thượng đẳng có đôi nhũ hoa tròn căng, vùng tiểu yêu nhỏ nhắn phối hợp với đôi chân thon dài, tất cả tạo nên một sức quyến rũ lạ thường. Nhưng đối với Thiệu Ân, y lại hết sức dửng dưng với những đường nét đầy sức quyến rũ dục tình đó.

Mặt Dương Thiệu Ân như đánh hấn lại. Y gần giọng nói:

- Nàng muốn gì?

Từ từ thả tay xuống, buông thõng theo thân mình, nhưng mắt vẫn dăm dăm nhìn vào Thiệu Ân, Triệu Vị Thanh như thể muốn nuốt chửng nhân dạng của họ Dương vào đôi thu nhân của mình.

Nàng ôn nhu nói:

- Minh chủ nói với thiếp bất kể người nào là ai, miễn là người của Bạch đạo, nếu thấy tấm lệnh bài của Minh chủ thì xem như thấy người và phải tuân theo những chỉ ngôn của người giữ tấm lệnh bài đó. Chàng đã thấy tấm lệnh bài Minh chủ, chẳng lẽ lại muốn chống lại ý của Minh chủ ư?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Tại hạ không bao giờ có ý chống lại nghĩa phụ.

- Thế sao chàng lại vội vã bỏ đi khi nghe thiếp nói.

Thiệu Ân đành giọng:

- Tại hạ đã hỏi nàng rồi. Nghĩa phụ có khẩu lệnh gì sai khiến tại hạ không?

- Nghĩa phụ Minh chủ của chàng không có khẩu dụ, nhưng thiếp thì có.

Thiệu Ân nạt ngang:

- Không thể được, nàng muốn ra khẩu dụ chỉ huấn cho tại hạ à?

Y cười khẩy:

- Điều đó không thể được. Trong con mắt của ta, nàng vẫn là ma đầu Hắc đạo.

Triệu Vị Thanh thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Thiếp là người đang giữ lệnh bài của Minh chủ.

Thiệu Ân miễn cưỡng hỏi:

- Tại sao nàng lại có tấm lệnh bài Minh chủ của nghĩa phụ.

- Chính tay Minh chủ trao cho thiếp.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta quá đỗi bất ngờ.

Triệu Vị Thanh mỉm cười:

- Bất ngờ và thậm chí ngạc nhiên, nhưng chàng có chống lại lệnh của kim bài này không?

Thiệu Ân im lặng.

Triệu Vị Thanh bước lại cầm lấy tấm lệnh bài Minh chủ đưa đến trước mặt Thiệu Ân:

- Thiệu Ân, nếu như nhà ngươi không chống lại kim bài lệnh của Minh chủ thì hãy nghe ta truyền khẩu dụ.

- Thiệu Ân ta sẵn sàng nghe khẩu dụ của Minh chủ.

Vị Thanh mỉm cười nói:

- Dương Thiệu Ân, nghe khẩu dụ của Minh chủ đây.

- Thiệu Ân đang lắng nghe.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Triệu Vị Thanh nghiêm giọng nói:

- Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh yêu Dương Thiệu Ân, si tình và say đắm phong thái cũng như dung mạo của Dương Thiệu Ân, nên đã lập ra những chiến tích mà những người khác không làm được. Nay Minh chủ muốn Thiệu Ân đáp lại tình của Triệu Vị Thanh. Triệu Vị Thanh sẽ là hôn thê của Dương Thiệu Ân.

Thiệu Ân lắc đầu nói:

- Không được...

Vị Thanh gắt giọng nói:

- Chàng cãi lại kim bài lệnh Minh chủ ư?

Thiệu Ân bối rối nói:

- Ta không dám chống lại lệnh của Minh chủ.

- Thế sao chàng lại dám chống lại ý của thiếp?

Thiệu Ân bậm hai cánh môi im lặng không đáp lời nàng. Y buông tiếng thở dài, nhỏ giọng nói:

- Ta không dám chống lại lệnh của nàng, nhưng con đường diệt trừ Hắc đạo, Thượng tôn chính đạo buột tất cả những người thuộc Hắc đạo phải quay lại đứng chỗ của chúng trong cõi nhân sinh này còn dài. Chức nghiệp của ta chưa hoàn thành, do đó ta không muốn lập thê tử để gây vướng bận.

Y buông tiếng thở ra rồi nói tiếp:

- Ngoài kia còn một gã Hắc đạo ngang nhiên, ung dung tự tại trong cõi đời này, ta đâu thể vì bản thân mình.

Nghe Thiệu Ân thốt ra câu nói này bằng chất giọng thật nhu hòa và có phần khuất phục, Triệu Vị Thanh liền điểm nụ cười mỉm, trả tấm kim bài linh của Minh chủ vào giá gỗ đặt trên bàn rồi ôn nhu nói:

- Thiếp không làm khó cho chàng đâu, và cũng không hề bắt chàng phải xem thiếp là vị hôn thê.

Nàng bước đến trước mặt Thiệu Ân, ngẩng đầu nhìn y, và nói tiếp:

- Thiếp chỉ mong muốn mỗi một điều, chàng hãy đối xử tốt với thiếp là được rồi.

Thiệu Ân im lặng.

Hai người đối nhãn nhìn nhau, nếu ánh mắt của Triệu Vị Thanh long lanh gợi tình bao nhiêu thì đôi thần nhãn của Thiệu Ân khô hoảnh bấy nhiêu.

Khác hẳn với vẻ bình nhật hàng ngày, Thiệu Ân có khuôn mặt đa tình, gọi mời, cuốn hút nữ nhân thì bây giờ là những nét lạnh lùng, nhạt nhẽo đến bất ngờ, y như đã trở nên băng giá.

Y không đáp lời của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh mà cứ đứng trơ ra như một pho tượng trước sức cảm dỗ và sự quyến rũ toát ra từ thể pháp nàng.

Triệu Vị Thanh nhìn Dương Thiệu Ân gần như không chớp mắt. Nàng từ từ trút cả ngoại y của mình. Chiếc ngoại y bằng lụa mỏng còn lại duy nhất từ trên người nàng từ từ trôi tuột xuống sàn gạch.

Thân thể của nàng trong một trạng thái đầy phấn khích, tuôn trào nhựa sống dục tình, và chẳng còn mảnh vải nào trên người, lại được tôn tạo lên bằng ánh sáng từ hai ngọn đèn hắt vào. Thế nhưng Thiệu Ân vẫn đứng đưng bất động.

Vòng tay của Triệu Vị Thanh vòng qua bá lấy cổ Thiệu Ân. Nàng vốn vã nói:

- Thiếp yêu chàng... Thiếp yêu chàng nhiều lắm... Thiếp có thể làm tất cả mọi việc vì chàng.

Nghe Ngọc Diện Hồ Ly nói những lời đó, nhưng Thiệu Ân vẫn như pho tượng vô tri vô cảm mặc nhiên với thực tại đang diễn ra chung quanh mình. Y thản nhiên một cách vô tình.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh cũng không màng đến điều đó. Nàng kiễng chân dùng hai cánh môi mọng ướt tình lần tìm đến đôi môi của Thiệu Ân.

Đôi ngọc thủ của Vị Thanh bá cứng lấy cổ y. Mười ngón tay bấu chặt vào lưng họ Dương. Nàng ngấu nghiến đôi cánh môi của gã như thể muốn hòa nhập môi mình vào miệng y. Nàng muốn đôi cánh môi là một, vòng thể pháp thì sẽ phủ lên người, tan ra và hòa nhập vào thân thể của Thiệu Ân.

Toàn thân Triệu Vị Thanh tỏa ra hơi nóng hầm hập, hơi nóng của dục tình, hơi nóng của sự háo hức mà nàng muốn có được. Chỉ mới hôn Dương Thiệu Ân mà Vị Thanh đã cảm thấy được niềm khoái cảm ngọt lịm khóa lấp toàn bộ tâm trí nàng.

Nàng nhả hai cánh môi của Thiệu Ân, áp đầu vào ngực y:

- Dương huynh, thiếp yêu chàng... yêu chàng nhiều lắm. Ngay từ buổi đầu chàng đến Dị Nhân Cốc... thiếp đã yêu chàng, yêu bằng tất cả trái tim của mình.

Nàng vừa nói vừa kéo Thiệu Ân đến tràng kỷ.

Thiệu Ân chẳng khác nào một xác chết vô hồn vô cảm chịu theo những đòi hỏi của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh.

Nàng vòng tay bá cứng lấy cổ Thiệu Ân, rồi tự lột bỏ y phục cho y. Thiệu Ân vẫn đứng trơ ra như pho tượng, mặc nhiên với những gì Vị Thanh làm.

Thể pháp của Thiệu Ân cuối cùng rồi cũng chẳng khác gì Vị Thanh.

Nàng nhìn thể pháp y với tất cả sự ngưỡng mộ, mà không sao thốt ra thành lời.

Nàng bá cứng lấy cổ Thiệu Ân, rồi tự ngã người nằm xuống tràng kỷ kéo theo y ngã sấp lên người nàng. Mười ngón tay của Vị Thanh bấu vào lưng Thiệu Ân. Nàng bấu thật chặt như thể muốn xé y thành nhiều mảnh trong sự kích động tột cùng của mình.

Môi nàng lần tìm mọi góc ngách trên khuôn mặt khô ngô tuấn tú của Thiệu Ân, bất kể với ánh mắt vô hồn, vô cảm của y. Vị Thanh vẫn cuồng nhiệt, mơ hồ nói:

- Chàng là của thiếp... Thiếp muốn có chàng. Chàng hãy ban cho thiếp sự ngọt ngào của chàng đi. Thiếp muốn trao cho chàng tất cả. Thiếp sẽ là nô nhân của chàng... Chết vì chàng, sống cũng vì chàng.

Nàng vừa nói vừa bấu chặt những ngón tay vào lưng Thiệu Ân. Thể pháp nàng phả ra những luồng hơi nóng hầm hập lan cả qua thể pháp Thiệu Ân.

Vị Thanh ưỡng người lên thều thào nói trong hơi thở:

- Chàng hãy cho thiếp... Chàng hãy cho thiếp đi.

Hai hàm răng Thiệu Ân bất giác nghiến lại:

- Ta hận nàng.

Vị Thanh đâu còn nghe được lời nói của Thiệu Ân nữa khi lời nói đó thốt ra thì nàng cũng rơi tọt vào vùng khoái cảm ngọt ngào mà thể pháp đang đòi hỏi. Nàng chẳng khác nào một chiếc vỏ kiếm đầy dục tình, giữ chặt lấy cái gì ở trong đó rồi bật ra những tiếng rên đầy cảm xúc dục tình.

-- o O o --

Hết Quyển 2